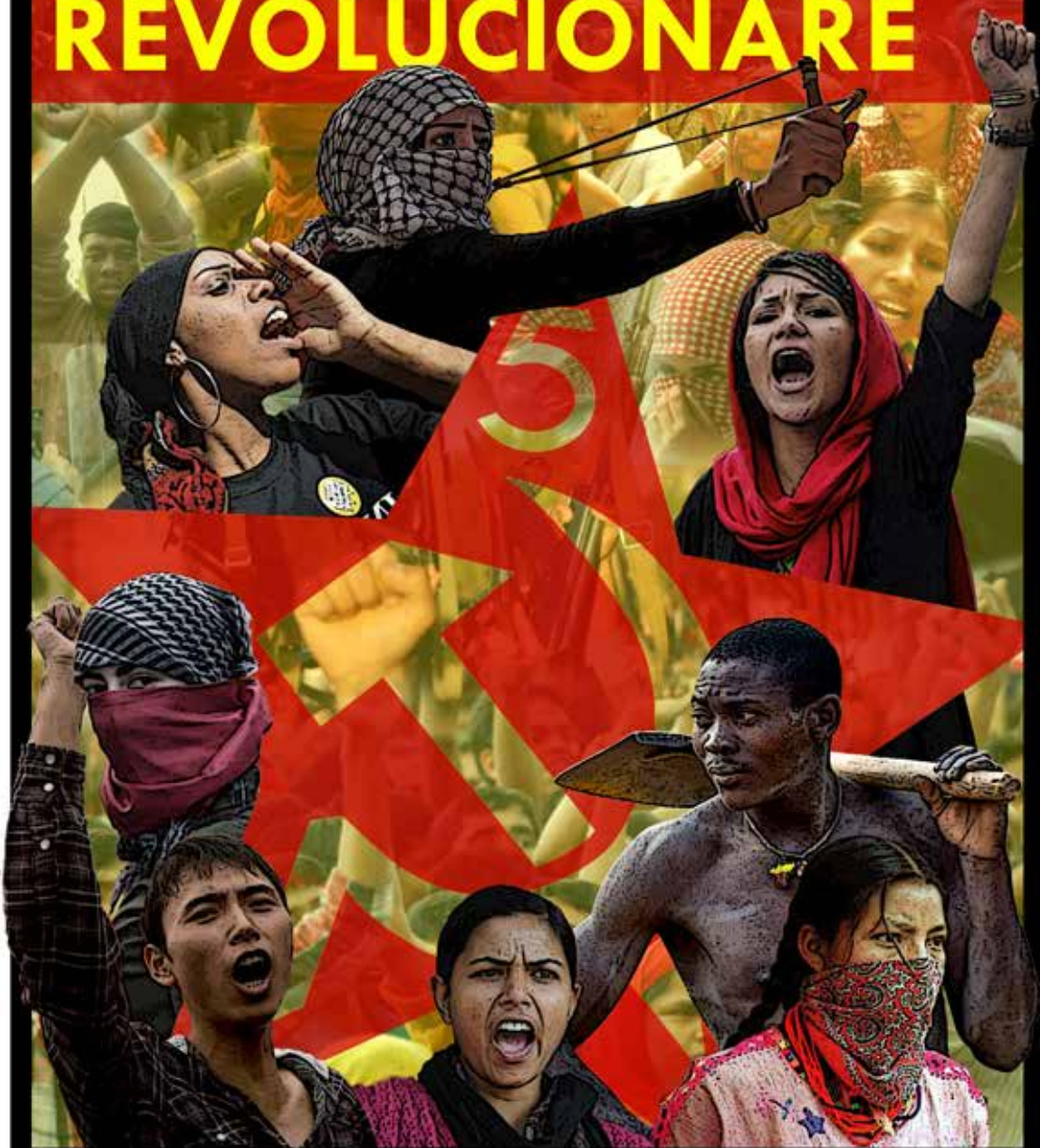

TENDENCË REVOLUTIONARE KOMUNISTE NDËRKOMBËTAREL - TRKN

MANIFESTI PËR ÇLIRIMIN REVOLUCIONARE

***Detyrat në luftën çlirimtare kundër Kapitalizmit kalbur
Manifesti për Revolucionin Socialist të Punëtorëve dhe të Shtypurit***

***Dizajn për Kongresin e 1 e Tendencës Revolucionare Komuniste
Ndërkombëtar (RCIT)***

Tetor 2016

Publikuar nga:

Tedencja Revolucionare Komuniste Internationale (RCIT)

Web: www.thecommunists.net

Email: rcit@thecommunists.net

Telefon: +43 (0) 650 406 83 14

Adresa: Fuchselhofgasse 6, 1120 Vienna, Austria

RCIT ka seksione dhe aktivistët në Pakistan, Sri Lanka, Jemen, Tunizi, Turqi, Izrael / Palestinën e zënë, Brazil, Meksiko, Venezuela, Zelandën e Re, Britani, Gjermani dhe në Austri.

© **Revolutionary Communist International Tendency (RCIT)**

All rights reserved

Përmbajtje

Paraqitje	4
I. Kapitalizmi i Kalbur	5
II. Kjo Periudha globale Revolucionare e historisë	7
III. Reaksionaret fyesin klasën e Qeverisë	9
IV. Për të ndaluar një Program për Revolucionin e socialisteve në rënien e njerëzimit në barbarizmit	11
<i>Mbrojtja e të drejtave demokratike!</i>	
<i>Poshtë Bonapartizmi, monarkitë dhe diktaturat!</i>	<i>12</i>
<i>Poshtë kursimit, casualization dhe privatizimi!</i>	
<i>Kundër „MTL“ të fuqive të mëdha!</i>	<i>14</i>
<i>Vend në bujk! Jo të tokës grabi nga multinationale!</i>	<i>14</i>
<i>Lufta e Popujve të Shtypur kundër agresionit Imperialist</i>	<i>16</i>
<i>Militarizmi dhe mes rivaliteti imperialist midis fuqive të mëdha</i>	<i>17</i>
<i>Mbrojtja e pakicave kundër shtypjes Kombëtare</i>	<i>18</i>
<i>Lufta për t'i dhënë fund dhunës ndaj Grave</i>	<i>19</i>
<i>Kapitalizmi dhe Ndryshimet Klimatike</i>	<i>20</i>
<i>Punëtorët dhe Eshatarët Qeveria kundër „qeverisë së majtë“</i>	<i>21</i>
<i>Drejt shpronësimit e borgjezisë - për të revolucionit socialist!</i>	<i>22</i>
V. Kriza e udhëheqjes dhe ndërtimi i një partie revolucionare botërore	23
VI. Puna në organizatat masive dhe taktikë të bashkuar për front	25
VII. Jugu gjysmë-koloniale	27
<i>Lindja e Mesme dhe Afrika e Veriut</i>	<i>27</i>
<i>Amerikë Latine</i>	<i>28</i>
<i>Azi</i>	<i>28</i>
<i>Afrika Sub-Sahariane</i>	<i>29</i>
VIII. Rritje e Fuqive të imperialiste në Kinë dhe Rusi	30
IX. Fuqitë e vjetra imperialiste: BE-ja, Amerika e Veriut dhe Japonia	31
X. Konkluzionet	32
Shtojce	33

Paraqitje

Bota në të cilën jetojmë, po zien. Kapitalizmi ka hyrë në një periudhë të krizave pambarim. Të thuash të drejtën, ajo është në një periudhë të rënies. Ndryshimi i klimës, ka mohuar prej kohësh nga korporatat e mëdha dhe qeveritë e tyre kull, gjithmonë rrezikohet pjesë të mëdha të njerëzimit. Klasa në pushtet nëpër botë përshejton pashmangshmërisht sulmet e tyre mbi punëtorët dhe të varfërit. Fuqitë e mëdha imperialiste në Perëndim dhe Lindje, rivaliteti i ndërsjellë i të cilit është në rritje në mënyrë të qëndrueshme, popujt e botës semicolonial terrorizuar si ushtarakisht dhe ekonomikisht nga mbi-shfrytëzimi. Lufta shtypur përsëri me betejat masive - për kryengritje të armatosur dhe luftëra civile - kundër gjendjen e tyre të dëshpëruar. Por ata janë tradhtuar këtu nga udhëzoni të tyre, as vetëm të luftojnë në këmbim të disa mesazhe të qeverisë për të shitur jashtë ose në qoftë se ata nuk janë të korruptuar, as program solid të duhet për të rrëzuar sundimtarët babëzitur.

Vitet e ardhshme do të dominohet gjithnjë e më shumë nga një ofensivë reaksionare klasës në pushtet, por edhe përmes përpjekjeve masive të punëtorëve dhe të shtypurit. Kështu, koha e vendimit është për çdo individ. Të gjithë ata që nuk duan të shikojnë në indiferencë; kushdo që dëshiron të ndryshojë fatin e të shtypurit duhet të marrin pjesë në luftë. Por ai ose ajo nuk duhet të bashkohet me luftën si Daredevil verbër, por me një plan, një program dhe si pjesë e një kolektivi.

Tendenca Revolucionare Komuniste International (RCIT) u bën thirrje të gjithë revolucionarët në të mbledhur nën flamurin e marksizmit autentike. Ne duam të bashkohemi me të gjithë ata që mund të identifikohen me këtë program dhe janë të gatshëm të kushtojnë jetën e tyre seriozisht luftën çlirimtare të klasës punëtore dhe të shtypurit. Ne nuk kemi kohë për të humbur. Ne kemi gjithçka për të fituar. Lufta jonë kundër klasës sunduese do të jetë as e lehtë dhe as të shkurtër. Ajo do të marrë vite dhe do të kërkojë sakrificë të mëdha nga të gjithë ne. Por nuk mund të jetë një qëllim më të lartë në jetën e njeriut sesa t'i përkushtohet në luftën për çlirimin total dhe për të ardhmen e njerëzimit?!

Ne jemi vetëm shumë të vetëdijshëm se tipari më i rëndësishëm i periudhës së tanishme është hendeku i madh, nga njëra anë për të zhytet mes rritjes së luftës së klasave dhe kapitalizmit objektiv urgjencës, dhe në anën tjetër të numrit aktual relativisht të vogël të forcave revolucionare. Megjithatë, kjo nuk është një arsye për dëshpërim, por duhet të forcojnë angazhimin dhe detyrimin tonë dhe shumëzohuni gjithë revolucionarët autentike në bazë të programit të rëndë dhe perspektivë për të bashkuar dhe për të krijuar një parti revolucionare botërore.

RCIT botuar këtë manifest për të paraqitur një platformë që do të ndihmojë të bashkohen të gjithë revolucionarët dhe mund të angazhohen në betejat e ardhshme klasës. Ky manifest përbën një konfirmim, vazhdimin dhe përditësimin e të botuar në programin e vitit 2012 e RCIT (Manifesti Komunist Revolucionare), duke marrë parasysh mësimet dhe përvojat e luftës së klasave globale të rëndësishme në katër vitet e fundit.

I. Kapitalizmi i Kalbur

Periodha pranishëm historike, e cila u hap në vitin 2008, është karakterizuar nga një rënie dramatike të forcave prodhuese të kapitalizmit. Si RCIT elaboruar në dokumente të shumta, kjo rënie tregon në thellësi dramatike të recesioni të Madh të 2008-09, mungesë të dinamikës së rritjes që nga atëherë, dhe fillimin e menjëhershme e recesionit të ardhshëm.

Megjithatë, rënia e forcave prodhuese reflektohet më dramatike në përkeqësimin e kushteve të jetesës së klasës punëtore globale, fshatarëve dhe urbane të varfër - dmth shumica e njerëzimit. Zyrtarisht më shumë se 200 milion njerëz janë të papunë, por numri real është shumë më i lartë. Sipas Kombeve të Bashkuara vdesin çdo ditë në të gjithë botën nga uria 100,000 njerëz, dhe rreth 852 million vuajnë nga uria kronike. Kjo situatë skandaloze ekziston pavarësisht nga fakti se bota më shumë se 1 ½ herë ushqim të mjaftueshëm të prodhuara për të ushqyer të gjithë në këtë planet. Por për të jetuar në një botë ku 2.2 miliard njerëz jetojnë me më pak se US \$ 2 për ditë (në vitin 2011), shpesh është prohibitivisht përballojë për të blerë sasi të mjaftueshme të ushqimit.

Në të njëjtën kohë pabarazia është rritur në mënyrë dramatike. Pas studimit të fundit Oxfam në vitin 2015, me 62 njerëzit më të pasur në Tokë të kenë të njëjtën sasi e pasurisë si 3.6 miliardë njerëzve, që përfaqësojnë të ardhura fro gjysmën e poshtme të njerëzimit. Por kjo është vetëm maja e ajtsbergut. Nuk ka pabarazia mes klasave dhe në mes të popujve në një shkallë globale ka qenë aq e madhe. Sipas Suisse Bank Credit - një burim i mund të akuzojë askush një ndjenjat anticapitalist - ka një minoritet i parëndësishëm (0.7% e popullsisë së botës), e cila është kryesisht klasa globale kapitaliste, 41% të pasurisë në botë. Klasa e mesme globale (7.7% e popullsisë së botës) duhet së bashku për të njëjtën sasi (42.3% të pasurisë në botë). 22.9% tjetër e popullsisë së botës, e cila ndoshta përbëjnë një pjesë të konsiderueshme të klasës punëtore të vendeve imperialiste dhe shtresa e mesme e botës gjysmë-koloniale, zotërojnë 13.7%, dhe pjesën më të madhe të popullsisë së botës (68.7%) - të cilat pjesa më e madhe klasës punëtore dhe të fshatarëve të varfër e Jugut përfaqësuar - kanë pak që mbetet, vetëm 3% të pasurisë në botë.

Si Marksii theksoi transformuar në mënyrë të përsëritur kapitalizmin kalbur forcat prodhuese gjithnjë e në forcat e shkatërrimit. Një shembull i kësaj është ndryshimi dramatik i klimës dhe pasojat e saj për shumë vende dhe popullsinë e tyre. Shkencëtarët vlerësojnë se vazhdueshme përdorimi i procesit të tanishëm është të karbonit intensive konsumit të energjisë të çojë në ndryshime të tilla në klimën që nga 2030 për 6 milionë njerëz do të vdesin në vit. Ata gjithashtu paralajmërojnë se „nuk janë marrë masa për aq kohë sa të mëdha parandaluese, është rritur numri i personave të zhvendosur të gjithë botën të paktën 1 miliard deri në vitin 2050, ndryshimet klimatike.“

Një tjetër shembull i transformimit tmerrshme të forcave prodhuese në forcat

destruktive është rritja masive në shpenzimet ushtarake. Fuqitë e mëdha - të udhëhequr nga SHBA, e ndjekur nga Kina, Rusia, Franca, Britania dhe Gjermania - shpenzojnë çdo vit më shumë se 1.2 trilion dollarë në sistemet e armëve dhe pajisjeve të tjera ushtarake.

Numri në rritje i luftërave dhe profesioneve ushtarake ka çuar në një rritje dramatike të numrit të viktimave të luftës dhe personave të zhvendosur. Në Siri vetëm të paktën 470,000 njerëz janë vrarë për të marrë si rezultat i përcaktimit të egër të pushtetit të regjimit të Assad-it dhe privilegj. Sipas UNHCR-së, numri global i personave të zhvendosur është rritur nga 42.5 milion (2011) në 63.5 milionë euro (2015). Një pabesueshme rritje prej 50% në vetëm katër vjet!

Cilat janë arsyet për krizën historike të kapitalizmit? Ato nuk janë në mënyrë të qartë të gjendet në vendimet e këqija të politikanëve apo lakmia e kapitalistëve - edhe pse sigurisht që janë të dy në dispozicion dhe të përdoren gjerësisht. Shkaku themelor i depresionit ekonomik dhe rritja e numrit të luftërave, fatkeqësive dhe mjerimit janë në mekanizmin e brendshëm të sistemit kapitalist vetë një kryeqyteti gjithnjë në akumulimin gjithmonë gjen pak mundësi për investim fitimprurës -. E cila pasqyron tendencën e normës së fitimit të bjerë (sipas Marksit ligji më i rëndësishëm në ekonominë politike). Prandaj intensifikimi i antagonizmit midis karakterit social e forcave prodhuese dhe natyrën private të mjeteve të prodhimit (dmth, pronës kapitaliste), si dhe kontradikta intensifikuar në mes të karakterit global të forcave prodhuese dhe shtetit komb.

Kështu - në kontrast me herezi e reformatorëve, populistët dhe centristët - që e ka shkaktuar me krizë kapitalizmit vuajtjet e njerëzve nuk përmes reformave (politikat keqnesiane ekonomike, „la qeverinë“, etj) për t'u kapërcyer, por vetëm nga shkatërrimi i sistemit kapitalist botëror vetë . Kjo mund të arrihet vetëm me anë të një revolucioni ndërkombëtar të klasës punëtore dhe të shtypur që i bën të kota klasa në pushtet dhe ndërtimin e një federatë të gjithë botën e republikave të punëtorëve dhe të shtypurit.

II. Kjo Periudha globale Revolucionare e historisë

Për shkak të rënies së forcave prodhuese të kapitalizmit dhe në këtë mënyrë të qëndrueshmërisë ekonomike, sociale dhe politike të sistemit, bota e sotme është shtatzënë me shpërthime të rënda - rënies ekonomike, luftërat e mëdha, katastrofat klimatike dhe revolucioneve politike.

Për shkak të dinamikës vetë-kontradiktore të rritjes së përqendrimit të akumulimit të kapitalit dhe normën e rënies së fitimit nga mënyrës kapitaliste të prodhimit, borgjezia ka më pak mundësi për investime për investime produktive. Në këtë sfond, ju jeni në thelb vetëm dy burimet kryesore në dispozicion për të kundërshtuar këtë prirje: (1) rritja e financialisimit e ekonomisë globale (krijimin e rregullt të flluska spekulative - „Pasuria në letër“) dhe (2) sulmet e vazhdueshme në të klasës punëtore një paketë shtrënguese pas tjetrit. Sigurisht, dy rrugë janë të lidhura në mënyrë të pazgjidhshme, si ne e shohim kur breshëri flluskë fundit financiare. Kjo ishte veçanërisht e dukshme në vitin 2008, kur kolapsi i fuqishëm i bankave të mëdha perëndimore u shmang vetëm nga transferimi paparë penale të parave të taksave nga xhepat e punëtorëve të spekulatorëve të Wall Street nga ana e qeverive borgjeze. Nëse arkat e vendeve kapitaliste janë duke u plaçkitur për të shpëtuar bankierët penale, janë gjithnjë përpara shkurtimeve të klasës punëtore të mëdha në shpenzimet publike në shëndetësi, arsim, strehim dhe ndihmë sociale.

Sepse pikërisht kjo normë në rënie e fitimit borgjezia imperialiste ka gjithnjë e më shumë dhe në mënyrë të pashmangshme squeezing vendet gjysmë-koloniale e Negeviti, thithje gjithnjë e më shumë e prodhuara atje fitimeve për thesaret e tyre, transaksionet ekonomike koncesionare nga ana e regjimeve kukulla lokale dhe nga „bujare“ kredi me interes që këto mund të paguajë vendet plaçkitur pamundur. Kjo grabitje pafund e jugut nga ana tjetër e bën të domosdoshme për secilin nga këto vende imperialiste për të bërë ndjerë praninë e tyre, duke çuar në sulmet gjithnjë e më shumë ushtarake dhe profesioneve (në Afganistan, Irak, Siri, Libi, Mali, etj) , Kjo mund të zgjerojnë kontrollin e tyre në këto vende „periferike“, fuqitë e mëdha.

Për të njëjtën arsye edhe rivaliteti mes fuqive imperialiste intensifikuar, pasi ata të gjithë duhet të konkurrojnë kundër njëri-tjetrit për të fituar një pjesë më të madhe të pasurisë relativisht në rënie e sipër botërore kapitaliste. Rezultati është se sot dukshëm shumëzuar konfliktet, për shembull, në mes të SHBA-ve dhe BE-së kundër Rusisë në Ukrainë apo në Siri, ose ndërmjet Shteteve të Bashkuara dhe Japonisë kundër Kinës në Azinë Lindore.

Asnjë nga këto kontradikta themelore mund të zgjidhen brenda kufijve të sistemit kapitalist. Krizat, depresioni dhe luftërat janë gjithmonë më të përshpejtuar në qoftë se klasa punëtore nuk thyhet sistemin kapitalist.

Nëse fuqitë imperialiste nuk janë ndalur me kohë, rivaliteti i tyre do të çojë në një luftë të tretë botërore. Klasa punëtore mund ta ndalojë këtë zinxhir të pa-

fund të mjerimit, luftërave dhe fatkeqësive vetëm revolucionit socialist botëror. Deklarata e Rosa Luxemburg që njerëzimi përballet me „socializmin ose barbarizmin“ alternative është më e rëndësishme sot se kurrë. Në kushtet e fillim të shekullit të 21-të, është konkretizimi i deklaratës së Luksemburgut „:“ Socializmi apo zhdukje masive nga shkatërrimi mjedisor dhe lufta e tretë botërore „!

Për këtë arsye RCIT si ajo ka deklaruar tashmë në programin e saj të vitit 2012, periudha aktuale historike e kalbjes kapitalist ka karakterizuar si një periudhë afatgjatë revolucionare (për vite apo edhe mund të zgjasë për dekada të tëra). Rënia e kapitalizmit provokuar vazhdimisht kriza ekonomike, paqëndrueshmëria politike dhe kërcënimi pandërprerë e luftës dhe vazhdimisht prodhon situatat në mënyrë revolucionare dhe kundër-revolucionare rreziqet. Ngjarjet historike të tilla si kolapsit të ekonomisë botërore me një krizë të madhe politike dhe ushtarake midis fuqive të mëdha, ose një kryengritje popullore në Kinë mund të shënojë një situatë revolucionare në mbarë botën. RCIT quan pararojë e klasës punëtore për t'u përgatitur për një kohë të tillë të plotë të trazirave revolucionare.

III. Reaksionaret fyesin klasën e Qeverisë

Që nga fillimi i periudhës së tanishme në vitin 2008, ne kemi përjetuar fazat e ndryshme të luftës së klasave. Si masa ndërë efektet e recesionit, ata u ngritën kundër klasës sunduese. Vala më e rëndësishme revolucionare ndodhën në botën arabe, ku masat shkatërroi diktatorët në Tunizi, Egjipt, Libi dhe Jemen në 2011th Diku tjetër - ku për momentin, kështu që fuqia e tyre me të gjitha ushtarake në dispozicion do të thotë të parët ruajtur (Siria, Bahrain, etj) - të bëjë masat vazhdon rezistencën heroike.

Përveç kryengritjen e armatosur heroike e popullit sirian kundër regjimit të Asadit dhe rezistencën e vazhdueshme ndaj diktaturës ushtarake në Egjipt një numër i betejave të tjera të mëdha të klasës në vitet e fundit u zhvillua: luftën e mësuesve në Meksikë; protestat popullore në Brazil në vitin 2013 dhe rezistenca ndaj grushtit të shtetit 2015/16; Greva e minatorëve në Marikana në Afrikën e Jugut në vitin 2012; greva e madhe e përgjithshme në historinë e njerëzimit në Indi (në shtator 2015 dhe 2016), ku 150-180 milion njerëz morën pjesë; Black-Live Çështjet lëvizja në Shtetet e Bashkuara; më shumë se 35 greva e përgjithshme në Greqi; dhe protestat masive kundër reformës së ligjit të punës në Francë në vitin 2016.

Megjithatë, pasi që këto lufton masive ishin kryesisht spontane, ata për fat të keq i mungonte një udhëheqje me një perspektivë që do të kishte mundësiuar atyre për të përmbysur jo vetëm sundimtarët individuale, por edhe e gjithë klasës sunduese në vendet e tyre përkatëse. Si rezultat i mungesës së një udhëheqje revolucionare këto lufton hasur pengesa madh. Herë pas here, klasa në pushtet ose të qetësojë këto lëvizje apo brutalisht shtypur dhe humbjen e tyre.

Si rezultat i kësaj, klasa punëtore tani duket drejt ofensivave reaksionare të klasës sunduese lokale në pjesën më të madhe të botës. Borgezia jo vetëm që vazhdon dhe intensifikon sulmet pamëshirshme shtrënguese dhe programet e privatizimit, shtyn seksionet gjithnjë e më të mëdha të klasës punëtore dhe të shtypurit në varfëri dhe pasiguri sociale; ajo gjithashtu merr gjithnjë e më shumë për të drejtat themelore demokratike të qytetarëve të saj. Kështu ne shohim, për shembull, ofensivat reaksionare si grusht shteti në Egjipt; kthimi i Ben Ali klikës në Tunizi; grusht shteti institucional në vitin 2016 në Brazil; rritja e forcave të krahut të djathtë në Argjentinë dhe Venezuela; grushti i shtetit ushtarak në Tajlandë në vitin 2014; shtrëngimi i përgjithshëm i islamofobisë dhe racizmit ndaj emigrantëve dhe refugjatëve; dhe rritja militarizimi i botës perëndimore, si dhe imperializmi ruse dhe kineze.

Me armatura që janë duke shpërthyer në seams, fuqitë imperialiste kanë sulmet e tyre ushtarake në botë gjysmë-koloniale forcuar për të përmbysur ndonjë nga njerëzit. Kjo dhjetë mijëra njerëz janë duke u therur me raketa, bomba dhe bombardimin e Shteteve të Bashkuara, Franca, Britania, Rusia dhe Izraeli, ose nëpërmjet shërbëtorëve të tyre lokale në Afganistan, Irak, Siri, Palestinë, Mali,

Libi, Somali dhe vende të tjera.

SHBA, BE, Japonia, Kina dhe Rusia - - Përveç kësaj, e madhe militarizmi fuqitë Kryetari i grupit parlamentar dhe të shovinizmit të lartë dhe thirrje sanksionet ekonomike. E gjithë kjo i shërben sferat e tyre përkatëse të influencës në kurriz të rivalët e tyre për të zgjeruar dhe për të mbledhur popullsinë e tyre të brendshme shovinist prapa planeve të tyre të zgjerimit.

Me pak fjalë, në botën e sotme, ne jemi dëshmitarë të një intensifikim rritje masive e kontradiktave në të gjitha tre akset e kontradiktave ekonomike dhe politike - lufta e klasave mes kapitalistëve dhe të punëtorëve dhe të shtypur; lufta mes fuqive të mëdha dhe multinationals kundër popujve të shtypur të jugut; dhe konflikti mes fuqive rivale imperialiste.

Këto ofensivat reaksionare të klasave në pushtet kanë çuar në një seri të humbjeve të rënda për të klasës punëtore dhe të shtypurit. Por ata provokojnë upsurges domosdoshmërisht të reja të luftës së klasave - greva, greva të përgjithshme, kryengritje popullore, rezistencën e armatosur kundër pushtimit të huaj dhe kryengritjeve. Para nesh një kohë të mprehta dhe shpërthyesë lufton klasës është e plotë të potencialit revolucionar dhe rreziqet kundërrevolucionare.

IV. Për të ndaluar një Program për Revolucionin e socialisteve në rënien e njerëzimit në barbarizmit

Për të zbrapsur ofensivën reaksionar e klasës sunduese, punëtorët dhe shtypur për të luftuar nën flamurin e një programi që mbron çdo arritje të vetëm demokratik dhe social, si dhe lidh këtë luftë me perspektivën e përmbysjes revolucionare e kapitalizmit. Si revolucionarëve të refuzojë të RCIT luftën për reformat dhe mbrojtjen e të drejtave ekzistuese jo nga. Në të kundërtën, në pothuajse të gjitha rastet do të jetë situata të dukshme revolucionare të luftuar, në të cilën masat popullore mbrojnë të drejtat e tyre sociale dhe demokratike kundër sulmeve të klasës sunduese.

Prandaj çdo program revolucionar i veprimit për periudhën aktuale me pyetjet djegien e Heuten luftës së klasave ka për të, që është, të fillojë mbrojtja e punëtorëve dhe të shtypur kundër sulmeve kapitaliste. një program i tillë nuk është një listë e ankesave që janë drejtuar shtetit kapitalist, ashtu si reformist dhe burokratët populiste me fokus të tyre në bisedimet me dyer të mbyllura, për zgjedhjet dhe në manovrat parlamentare rregullisht. Më tepër një program veprimi revolucionar ka karakter luftarak, i cili fokusohet në mjetet e luftës së klasave pakompromis dhe promovon vetë-organizimin e punëtorëve dhe të shtypurit.

Prandaj revolucionarë të thirrur për të luftuar për interesat e tyre, klasën punëtore dhe të pikëlluarit, dhe të përdorin të gjitha format e luftës në masë, si zona me rrethanat specifike - duke filluar me demonstrata masive, grevave dhe greva të përgjithshme, profesione në kryengritjet e armatosura dhe luftërave civile. Në mënyrë të ngjashme revolucionarët thirrje në të gjitha betejat në formimin e komiteteve të veprimit të punëtorëve, rinisë dhe masave në fabrika, lagje, fshatra, shkolla dhe universitete. Përveç kësaj, thirrje revolucionarëve të formojnë njësi të vetë-mbrojtjes për të mbrojtur grevistët, demonstruesit, emigrantët dhe refugjatët kundër dhunës burojnë nga policia dhe fashistët. Në situata të luftës së klasave akute, pajisje të tilla mund të zgjatet, në mënyrë që të mund të bëhet i këshillave të Komitetit të Veprimit (si sovjetikët në Rusi në vitin 1917), që mbështetet në milicinë punëtorët e armatosura „dhe njerëzve.

RCIT ka paraqitur programin e saj në Manifestin e tyre Revolucionare Komuniste (2012). Më poshtë ne përmbledhim atë që ne e konsiderojmë si çështjet më të rëndësishme për fazën aktuale politike dhe përgjigjet tona revolucionare në këto.

Mbrojtja e të drejtave demokratike! Poshtë Bonapartizmi, monarkitë dhe diktaturat!

Lufta për të drejtat demokratike është bërë një nga temat më të rëndësishme në këtë epokë të kalbur kapitalizmin. Në këtë kontekst, klasa në pushtet në mënyrë të pashmangshme ndodh drejtat demokratike këmbë dhe kërkon edhe demokraci e kufizuar borgjeze nga Bonapartizmi kapitaliste dhe diktaturave për të zëvendësuar.

Që nga viti 2011, lufta për të drejtat demokratike të një britmë beteje në revolucionet arabe kundër diktaturave lokale ishte. Kjo luftë është bërë i rëndësishëm për mbrojtjen e punëtorëve dhe të të shtypurve kundër grushtet ushtarake dhe institucionale (Honduras 2009, Paraguaj në vitin 2012, në Egjipt në vitin 2013, Tajlanda dhe Burkina Faso në vitin 2014, Burundi në vitin 2015, Brazili dhe Turqia 2016). Ai është gjithashtu një çështje kyçe në Kinë, ku klasa punëtore dhe fshatarët e varfër janë të shtypur nga diktatura staliniste-kapitaliste. Dhe kjo është një çështje e rëndësishme në vendet imperialiste perëndimore ku agentët borgjezia gjithnjë Bonapartist, mbikqyrjes në masë dhe zgjerimi i shtetit policor mbizotëron (e përhershme „gjendja e jashtëzakonshme“ në Francë, përdorimi në rritje të ushtrisë për përdorim brenda vendit në vende të ndryshme evropiane, etj)

RCIT quan pararojë e të punës për të mobilizuar për mbrojtjen e të gjitha të drejtave demokratike (p.sh. e drejta për grevë, liria e fjalës dhe të grumbullimit, të drejtën e organizimit politik dhe sindikal, si dhe të drejtën e përdorimit të gjitha mediat e komunikimit dhe informacionit).

Po kështu, klasa punëtore kundër të gjitha diktaturave, policia dhe shteti policor duhet të marrë në rrugë; kundër zgjerimit të pushtetit nga ana e policisë dhe gjykatave; kundër institucioneve të presidencës, monarkive dhe ngritjen e Bonapartizmi (si Ushtarak, Siguri Kombëtare, etj); ndaj e lidhur pazgjydhshëmrisht me aparatit shtetëror borgjez e korrupsionit të të gjitha llojeve (në saj autoritare dhe „demokratike“ e saj version) - këtu ne e quajmë një spastrim radikal të aparatit shtetëror! Të gjithë zyrtarët e shtetit dhe veprimet e tyre - sidomos zyrtarët kryesorë në policinë, ushtrinë, inteligjencën, administrative, ndërmarrjeve gjyqësore dhe shtetërore, etj - nevoja që do të shfaqen dhe kontrollohen nga këshillat e punëtorëve dhe njerëzve!

Socialistët janë kundër aparatit fryrë burokratike të shtetit dhe në vend që të mbështesë zgjerimin e pushtetit lokal. Për të luftuar kundër aparatit burokratik dhe i korruptuar i shtetit, ne mbrojmë të drejtën për formimi i numrit dhe revocability e të gjithë zyrtarëve publikë, një.

Një slogan kyç në luftën për të drejtat demokratike - jo vetëm në luftën kundër diktaturave, por edhe në situata në të cilat janë çështje demokratike në zemër të një krizë të thellë politike - është kërkesa për një asamble kushtetuese revolucionare. Një takim i tillë duhet të jetë një organ demokratik i delegatëve të jetë vullneti i atyre që i kanë zgjedhur, të kontrolluara dhe të cilat mund të zbriten nga elektorati përsëri. Moshë e votimit duhet të përcaktohet nga lëvizja e punëtorëve në vend. Minimale në në vend janë të pranishëm nga kriminali-

tetit apo punë aftësinë të duhet të shërbejë si një udhëzues. Objekti i takimit është që të diskutojë një kushtetutë dhe për të vendosur, dhe ata duhet të jenë të mbrojtur nga të punës dhe të njohura milicive kundër çdo kërcënimeve të forcave reaksionare.

RCIT dënon të gjitha forcat reformiste dhe të qendrës ashpër të cilët nuk arrijnë të marrin atë një qëndrim të qartë për mbrojtjen e të drejtave demokratike; që refuzojnë të betejave të njohura (të cilat janë bërë zakonisht nga borgjez apo mikroborgjez forcave populiste) të marrë pjesë kundër diktaturave apo forcat reaksionare duke u përpjekur për të kryer një grusht shteti. Është e rëndësishme që socialistët që të bashkuar taktikat e para zbatohen në luftën kundër forcave reaksionare dhe për të mbrojtur të drejtat demokratike - duke përfshirë edhe zbatimin e saj me ato borgjeze apo forca mikroborgjez populiste mes lufton kundër diktaturave masat janë shumë ndikim (për shembull Chavismo në Amerikën Latine, partitë e ndryshme islamike si al-Ihvan al-Muslimin [Vëllazërisë myslimane] në Egjipt, partia e Thaksin në Tajlandë)! „Pastërti politike“, çdo refuzim për të qëndruar në atë kampin e luftës së klasave që ndodh në mënyrë të veçantë kundër armikut kryesor, me pretekst se „të dyja palët kanë një karakter borgjez“ mund të rezultojë Çdo sektarizmin nën parullën e vetëm të merituar vetë-izolimit; ajo është asgjë, por një tradhti të tmerrshme të interesave themelore demokratike të klasës punëtore dhe të varfërve.

Veçanërisht forma të padurueshëm e tradhtisë së qendrës dallojë ata që e kanë festuar grusht shteti ushtarak gjeneralit al-Sisi-së në Egjipt si një „revolucion të dytë“ (që morenoistishe LIT, Alan Woods IMT, RS / IS nga tradita Cliff); ata që e kanë vlerësuar lëvizjen Euromaidanit drejtë ukrainase si një „revolucion demokratik“ (domethënë FI mandelistishe që Morenoite LIT dhe UIT); dhe ata që mbështesin diktaturën e përgjakshme e Assad kundër popullit të tij (për shembull: WWP, PSL)

Sigurisht, çdo luftë mbrojtëse për të drejtat demokratike mund të arrihet vetëm fitore e përkohshme për shkak se kapitalizmi kërkon borgjez demokracinë në mënyrë të pashmangshme mbyste dhe shfuqizuar. Prandaj, si Leon Trocki - me Leninin udhëheqës i Revolucionit dhe themelues i Internacionales së Katërt tetor - theksoi në teorinë e tij të revolucionit të përhershëm, revolucionin demokratik vetëm të arrijë një fitore të qëndrueshme, nëse ajo udhëhiqet nga klasa punëtore se luftë demokratike kombinuar me detyrën e shpronësuar borgjezia. Me fjalë të tjera, që të jetë i suksesshëm, revolucionin demokratik me revolucionin socialist duhet të kombinohen.

Poshtë kursimit, casualization dhe privoatizimi! Kundër „MTL“ të fuqive të mëdha!

Ndërsa thellimin e krizës kapitaliste, borgjezia domosdoshmërisht forcohet sulmet e tyre mbi të klasës punëtore dhe të varfër, shkurtimet e pagave; „Liberalizimi“ të të drejtave të punëtorëve (për shembull, reforma ligji i punës në Meksikë apo El-Khomri ligjit në Francë 2016); „fleksibiliteti“ të orarit të punës; shkurtimet e pensioneve dhe kurtimeve të arsimit - të gjitha këto janë sulmet serioze në të klasës punëtore dhe të drejtave themelore në nivel ekonomik, të cilat zhvillohen në çdo kontinent.

Një arenë e rëndësishme e luftës së sotme të klasës ekonomike është vala e vazhdueshme e privatizimeve. Në kërkimin e tyre të dëshpëruar për burime të reja të financimit për të shitur qeverive borgjeze të pronësisë shtetërore të oligarkëve, shpesh në një pjesë të vlerës së tyre të vërtetë. Kjo është veçanërisht e dëmshme kur ajo ndikon në shërbimet bazë për shoqëri të tilla si ujë, energji elektrike, transportit dhe kështu me radhë. Nën privatizimin e shërbimeve të tilla, shumë shërbëtorë publikë janë gjuajtur zakonisht, shërbimi bazë është shumë më shtrenjtë dhe në të njëjtën kohë cilësinë e tyre përkeqësohet.

Një front i madh në këtë luftë është përpjekja e monopoleve për të rritur fuqinë e saj në kurriz të shtetit dhe të shoqërisë nga lobe për zbatimin e të ashtuquajturave „marrëveshje të tregtisë së lirë“. Shembujt përfshijnë SHBA-të dominuar Trans-Pacific Partneritetit (TC), në Kinë-dominuar Rajonale Gjithëpërfshirës Partneritetit Ekonomik (RCEP), tregtisë transatlantike dhe Partneritet për Investime (TTIP) mes SHBA-së dhe BE-së ose e marrëveshjes gjithëpërfshirëse ekonomike dhe tregtare (CETA) ndërmjet BE-së dhe Kanadasë. Në fakt, marrëveshje të tilla vetëm për të zgjeruar dominimin e kapitaliste mega-korporatave mbi punëtorët, konsumatorët dhe shtetin-komb dhe ligjet e saj të shërbejë.

RCIT thirret në pararojë të punës për të mobilizuar sindikatat dhe lëvizjet sociale ndaj të gjitha këtyre sulmeve, duke organizuar protesta masive në rrugë. Nëse kompanitë ulur pagat, të përfundojë punëtorë apo bimëve të ngushtë për qëllim, që ne e quajmë për një hapjen e librave dhe shtetëzimin e kompanisë nën kontrollin e punëtorëve. Ne bëjmë thirrje për reduktimin e orarit të punës dhe një program të punësimit publik, në mënyrë që të gjithë mund të kenë një punë dhe duhet të punojnë disa orë pagave të qëndrueshme. Reforma të tilla mund të financohen me lehtësi nga një rritje masive në tatimin e të pasurve dhe shpronësimin e super të pasur.

Vend në bujk! Jo të tokës grabs nga multinacionale!

I njëjti proces i monopolizimit që ne përjetojmë në sektorët e industrisë dhe të shërbimeve, të zhvillohet në bujqësi. Ndërsa në 382 milionë e 450 milionë ferma të botës (85%) fermerët e vegjël punojnë, zotërojnë më pak se gjysma e tokës bujqësore kolokohet përgjithmonë. Pjesa tjetër i përket një elite të vogël të korporatave bujqësore, pronarëve privatë dhe fermerët të mesme. Për dekada me radhë, gjithnjë e më shumë fermerë të vegjël ishin të detyruar nga qeveritë e tyre për të braktisur prodhimin e tyre të ndryshme, pothuajse krejtësisht vetë-

mjaftueshme ekonomi jetik dhe për të kaluar në kultivimin e produkteve për monocultures tregut. Në dhjetëra miliona rasteve në mbarë botën u shpërndarë kështu në kurthe të mëdha të borxhit, pavlefshëm në të ardhurat e tyre të ulëta, që nga çmimet e produkteve të tyre vetëm e korrijes janë të vendosur në nivel global. Në fund të fundit, këta fermerë janë të shtyrë në këtë mënyrë në varfëri ekstreme, apo edhe më keq, janë të detyruar të shesin tokën e tyre dhe të emigrojnë në zonat urbane ku më të mirë të gjeni pasigurt, super-shfrytëzuar punës. Vetëm një shembull: Në India kryer gjatë dekadës së 2005-2014, më shumë se 250.000 fermerëve të vegjël vetëvrasje për shkak të tyre - nëpërmjet blerjes së farës modifikuar gjenetikiisht dhe pleh shkaktuar - borxheve të Grupit Monsanto. Kështu ne shohim se varfërimi i cili ka qenë i detyruar për fermerët në Angli në vitet para revolucionit industrial, në jug ndodhi në dekadat e fundit në një shkallë shumë më të madhe dhe vazhdon të ndodhë. Natyrisht, vetëm fitues në këtë lojë, korporatat e mëdha bujqësore dhe pronarëve të mëdha që përfshijnë tokën braktisur në mënyrë që të rrisin fitimet e tyre. Ky trend drejt monopolizimit e vendit është e përbërë nga vala e fundit e grabitjeje të tokës nga korporatat shumëkombëshe me bazë në SHBA, BE-ja apo Kina vetëm. Blej në traktet e madhe e tokës dhe për të dëbuar fermerët - shpesh me ndihmën e policisë dhe banditë të armatosur.

Këto janë faktorë të rëndësishëm që shpjegojnë pse miliona janë të detyruar njerëzit që të largohen nga shtëpitë e tyre dhe të bashkohen me varfërinë urbane apo për të shpëtuar sa më emigrantëve dhe refugjatëve në vendet e pasura imperialiste.

Të varfrit në zonat rurale janë aleatët kryesorë të klasës punëtore. Prandaj RCIT thirret pararojë e punëtorëve, për të mbështetur luftën e fshatarëve të varfër me energji me parullat e mëposhtme:

- * *Për shpronësimin e pronarëve të mëdhenj, kishës dhe multinationals!*
- * *Nacionalizimi e tokës nën kontrollin e punëtorëve dhe fshatarëve të varfër!*
- * *Toka u takon atyre që e kultivojnë atë!*
- * *Këshillat Vetëm lokale demokratike të veprimit që përfaqësojnë fermerët e varfër dhe pa toka, mund të vendosë për çështje të shpërndarjen dhe shfrytëzimit e tokës!*
- * *mbeshtetje kooperativat bujqësore vullnetare dhe formimin e njësisive më të mëdha të prodhimit të shtetit!*
- * *Paguni borxhin dhe krijon qira për fermerët!*
- * *Pa interes kredi për fermerët e vegjël!*

Në të njëjtën mënyrë, ne e quajmë për mbështetjen e shitësit urbane të varfër dhe rrugë për t'i përfshirë ata në luftën e klasave kundër bankave dhe monopoleve.

Lufta e Popujve të Shtypur kundër agresionit Imperialist

Në një periudhë të kalbjes kapitaliste, është e pashmangshme që fuqitë imperialiste intensifikojnë represionin e kombeve politikisht të dobëta në përgjithësi dhe në veçanti rritjen e mbi-shfrytëzimit të vendeve semicolonial. Ky është konteksti për rritjen sulmet ushtarake nga Shtetet e Bashkuara, BE dhe Rusisë se ne jemi duke përjetuar në vitet e fundit.

Shembuj të agresionit të tillë, sulmet e NATO-s në Afganistan, Siri dhe Irak; Ndërhyrja ruse në Siri dhe gjenocidin e saj brutale të çeçenët; Ndërhyrja e Francës në Mali dhe Republikën e Afrikës Qendrore; dhe lufta e vazhdueshme e represionit dhe dëbimit të popullit palestinez Izraelit. Kina gjithashtu dërgon trupa gjithnjë e jashtë vendit (për shembull, në Sudanin e Jugut) dhe frikëson vendet gjysmë-koloniale si Vietnami. Një shembull tjetër i agresionit imperialist është frikësimi i vazhdueshëm i Koresë së Veriut nga imperialistët amerikanë dhe aleatët e tyre të Koresë së Jugut.

Në disa raste, fuqitë e mëdha kanë lackeys tyre lokale bëjnë punë të pista e sulmeve vdekjeprurëse ndaj njerëzve rebelë. Një shembull është Misioni i Bashkimit Afrikan në Somali, duke u përpjekur për të thyer drejtuar e rezistencës islamike al-Shabaab, ose fushatën e ushtrisë Malian në rajon Azawadit. Një agresion i Arabisë Saudite kundër popullit në Jemen.

Në të gjitha këto raste, është detyrë më e lartë e revolucionarëve për të luftuar kundër këtyre sulmeve imperialiste. Ndërsa konfliktet e tilla përbëjnë luftëra të padrejta agresive nga ana e imperializmit, ai është pjesë e popujve të shtypur vetëm të luftës e mbrojtjes. Prandaj RCIT bën thirrje të gjithë socialistët, në mënyrë të qartë avokat humbjen e fuqive të mëdha apo të aleatëve të tyre lokale dhe për fitoren ushtarake të popujve të shtypur. Përcjellë në taktikë anti-imperialiste të bashkuar e parë siç ishte 1919-1923 zhvilluar nga International revolucionare komuniste, mbështetës, ne jemi në anën e atyre që rezistojnë pushtuesit imperialiste, pa marrë parasysh udhëheqjen e tyre jo-revolucionare. Në të njëjtën kohë të japë nacionaliste, islamist apo forcat staliniste nuk ka mbështetje politike!

Ne dënojmë forcat të qendrës që janë në gjendje për të mbështetur luftërat e popujve të shtypur kundër fuqive imperialiste, me udhëheqjen e tyre jo-revolucionare si një justifikim për të marrë (për shembull, të CWI nga Peter Taffee, IMT Alan Woods, e Lambertists dhe mandelistiche NPA). Disa, të tilla si CWI, madje shkojnë aq larg sa për të mbështetur ekzistencën e një „socialist“ shtetin sionist kolon të Izraelit.

Natyrisht revolucionarët refuzojë reaksionar salafiste-takfiristichen Daesh / shtetit islam. Ky grup është një kundër-revolucionare poison - ajo u përhap urrejtje sektare dhe grindje midis kombeve në vendet myslimane dhe, me sulmet e saj reaksionare terroriste kundër civilëve, siguron një justifikim për fuqitë imperialiste të vazhduar luftërat e tyre agresive në Lindjen e Mesme. Ndërsa ne në çdo konfrontim të mbrojtur të Daesh me fuqitë e mëdha imperialiste, ne mbështesim luftën e rebelëve sirianë në këtë tumor për likuidimin.

Militarizmi dhe mes rivaliteti imperialist midis fuqive të mëdha

Prishja e sistemit kapitalist intensifikon rivalitetin midis fuqive imperialiste (SHBA, BE, Japonia, Kina dhe Rusia). Si pasojë, ne jemi dëshmitarë të një numër në rritje të konflikteve ndërmjet fuqive të mëdha me kalimin e sferave të ndikimit (për shembull, në Ukrainë, në Siri ose në Azinë Lindore). manifestime të tjera të këtij rivaliteti janë disa projekte të imperializmit amerikan (p.sh. të ndryshme „MTL“) dhe imperialistët e rinj lindore (Kina dhe Rusia), të cilat ofrojnë supremacinë e imperialistëve të vjetër perëndimore gjithnjë e në pyetje (p.sh. Project Development China Nicaragua Canal; Zhvillimet e reja Banka, e cila është operuar nga BRICS si një alternativë ndaj botës ekzistuese amerikane dhe evropiane të dominuar nga Banka dhe Fondi Monetar Ndërkombëtar, përhapja e tregtisë së juan dhe rubla, etj). Një aspekt tjetër i këtij rivaliteti përshpejtojë sanksionet ekonomike të imponuara kundër Rusisë gjatë luftës civile në Ukrainë e SHBA-së dhe BE-së imperializmit. Në periudhën e rënies kapitaliste rivaliteti ndonjëherë intensifikuar është e pashmangshme. Në qoftë se klasa punëtore nuk shkatërrojnë fuqitë e mëdha në kohë në një revolucion socialist ndërkombëtare, ekzistenca e njerëzimit është e kërcënuar nga Lufta e Tretë Botërore.

Kundër sfondit të përshpejtuar rivalitetin midis fuqive të mëdha, lëvizja e punëtorëve është e dominuar gjithnjë nga rrymat e ndryshme të imperializmit social - jo ndryshe nga herë të pas 1914 (fillimi i Luftës së Parë Botërore). Në periudhën aktuale, të gjitha organizatat socialiste vetëshpallur në çorientimit politik janë të dënuar të cilët janë jashtë në këmbë, ekzistencën e ndryshme imperialiste, së bashku njohin kompetencat rivale (dmth shfaqja e mëdha fuqive të reja Kina dhe Rusia për të injoruar), ose që janë të paaftë për një disfatist vazhdimisht revolucionare qëndrimi ndaj të gjitha shtetet imperialiste të marrë. Në fakt, përshatën burokracive populiste dhe reformiste dhe pjesë të mëdha të centrizmit, nëse haptazi ose fshehurazi, oportuniste një apo superfuqisë tjetër. Në thelb, mund të dallojmë tri drejtime të ndryshme në këtë rrjedhë revizioniste:

i) Pro-perëndimore social-imperialistët dhe social-pacifistë që dorëzohen për fuqitë e vjetra perëndimore imperialiste, qoftë nga mbështetja e hapur luftërat e tyre duke marrë një qëndrim pacifist, ose duke dështuar për të mbështetur rezistencën kundër tij (për shembull në Afganistan, Irak, Mali dhe Gaza). Në mesin e këtyre forcave janë socialistët perëndimore dhe disa (ish) stalinistët (për shembull, Partia e Majtë Evropiane) dhe një numër i Centristave të djath.

ii) Të Kompetencat per-lindore social-imperialistët dhe social-pacifistë, qoftë haptazi ose fshehurazi në zhvillim imperialiste në mbështetje Lindore (p.sh. manovra Rusia në Ukrainë dhe Siri, dhe të mbështetur forays Kinës në Azinë Lindore) ose deputetët reaksionare kundër kryengritjeve demokratike popullore (si Asadit në Siri). Në mesin e këtyre forcave shumë parti castro-chavista në Amerikën Latine, partitë staliniste (për shembull, KPRF në Rusi, CPI (M) në Indi), dhe një numër i grupeve të qendrës.

iii) Një rrjedhje të vogël, kryesisht sektet qendrës përfaqësojnë Ekonomistët imperialiste që nderoni karakterin imperialiste e dy fuqive të mëdha në Perëndim dhe në Lindje, por nuk e kuptojnë thelbin e numrit në rritje të lëvizjeve dhe kryengritjeve të barabarta kombëtare dhe demokratike. Si rezultat ata kanë tendencë për një pozicion neutral në revolucioneve demokratike dhe lufton anti-imperialiste të marrë - thjesht të shkarkojë këtë si „konflikte midis guvernatorëve imperialiste“.

Internacionalistë vetëm proletare - për të cilën akuza RCIT - të marrë një qëndrim të qëndrueshme dhe të pa kompromis ndaj të gjitha fuqitë imperialiste në bazë të nje programit bolshevik e „disfatizëm revolucionare“.

Ne themi: Poshte me të gjitha fuqitë imperialiste – si SHBA, BE, Japonia, Kina apo Rusia! Në çdo konflikt politik, ekonomik apo ushtarak midis këtyre fuqive të mëdha lëvizja e punëtorëve nuk duhet të mbështesë asnjë prej tyre, por duhet të shpjegojë: Armiku kryesor është në shtëpi! Jo sanksioneve imperialiste - të cilat janë asgjë më shumë se një instrument i luftës ekonomike!

Ndërsa ne kundërshtojmë të gjitha format e ushtrive borgjeze dhe për të luftuar për një zëvendësim të kësaj nga ana e punëtorëve dhe të njohura milicive, ne jemi kundër futjes së ushtrive profesionale dhe heqjen e rekrutimit, si një hap drejt krijimit të një shume gehorsameren ushtri borgjez.

Në të njëjtën kohë internacionalistë proletare të mbështesë të gjitha lëvizjet vetëm kombëtare dhe demokratike të masave të shtypura si ata luftojnë kundër çdo ndërhyrjeje imperialiste dhe për një program të pavarësisë klasës dhe revolucionit socialist.

Mbrojtja e pakicave kundër shtypjes Kombëtare

Rëndësia në rritje e çështjes demokratik është reflektuar edhe në rritjen e numrit të luftuar minoritetet kombëtare dhe etnike kundër shtypjes kombëtare. Nuk janë lufton të rëndësishme të kombeve të shtypur si në vendet imperialiste në vendet gjysmë-koloniale (p.sh. palestinezët (p.sh. katalanasit dhe baskët në Spanjë, irlandezët në Britani, çeçenët në Rusi, ujugur dhe tibetianët në Kinë), si dhe, populli kurd, tamilëve në Sri Lanka, Kashmiri në Indi, etj). Përveç kësaj, shumë grupe etnike rritur represionit ekspozuar (për shembull Ogonit dhe Ijaw në deltën e Nigerit, popullsisë vendase në Amerikën Latine, SHBA, Australi dhe Zelandën e Re). Persekutimi brutal i zi pakicës afrikano-amerikan në Shtetet e Bashkuara është një shembull tjetër i rritjes së racizmit dhe shtypjes kombëtare.

Së fundi, ne gjithashtu i referohet rritjes së minoritetit të emigrantëve në shumicën e vendeve imperialiste (edhe në shtetet e Gjirit), ku ata përbëjnë shumicën e madhe e një sektori të shtypur kombëtare dhe ekonomike-shfrytëzuar e klasës punëtore (dhe një pjesë të vogël të një prej shtresave më të ulëta borgjezia vogla. Në dekadën e kaluar, Islamofobia është bërë një formë veçanërisht e keqe e racizmit.

RCIT përpiket për të arritur unitetin më të madh të mundshëm në mes të punëtorëve dhe të shtypur të kombeve të ndryshme dhe besimeve fetare. Ky

qëllim nuk mund të arrihet me anë të mohimit të shtypjes kombëtare ekzistuese ose me ankesat abstrakte për të „bashkim të klasës“. Kjo detyrë mund të ketë sukses vetëm nëse revolucionarët njohin faktin e shtypjes dhe për të luftuar për barazi të plotë për grupin shtypur.

Prandaj RCIT thirret në pararojë të punës, për të aplikuar për të gjitha format e shovinizmit, presion për të asimiluar etj kundër, dhe programin e barazisë revolucionare. Socialistët mbrojnë pa kushte të drejtën e vetëvendosjes kombëtare për të gjithë popujve të shtypur. Socialistët kanë nevojë për të luftuar për mbështetjen e plotë të barazisë (e drejta për gjuhën amtare, e drejta për shtetësi, pagë të barabartë, etj), si dhe vetëqeverisjen lokale dhe autonomisë territoriale. Kur një populli të shtypur sjell dëshirën për një shtet të pavarur të shprehur janë socialistë kryer këtë kërkesë për të mbështetur pa rezerva.

Lufta internacionalist për barazi revolucionare e emigrantëve përfshin dënimin e fortë të të gjitha formave të përshtatjes oportuniste ndaj shovinizmit brenda lëvizjes punëtore. Prandaj, ne dënojmë këto centriste britanikë të cilët mbështetën shoviniste „britanik të punës për punëtorët britanikë“ -Streik në vitin 2009, e cila dënoi Kryengritja gusht në vitin 2011, dhe të cilët kanë vendosur veten kundër kërkesës për „kufij të hapur për emigrantët ,(si CWI dhe IMT).

Lufta për t'i dhënë fund dhunës ndaj Grave

Përshtetimi i antagonizmave të klasës në mënyrë të pashmangshme çon në një shtrengim të shtypjes së grave. Forma më brutale dhe më e dukshme e këtij shtypjes është dhuna ndaj grave kudo, duke përfshirë përdhunim dhe vrasje (vrasjen e grave). Dhuna ndaj grave, si brenda ashtu edhe jashtë familjes, një kulturë në rritje të sexualisation të grave të justifikuar sjelljen agresive mashkull deri në përdhunim, një industri zgjerimin e seksit, në të cilën gratë janë kushtet e turpshme, etj, janë mjedisi shoqëror, përshtetuar shtypjen e grave.

Statistikat zyrtare tregojnë se çdo vit në botë 66.000 gra janë vrarë me dhunë, dhe kjo shifër është sigurisht një nënvlerësim. Vetëm në Ciudad Juárez, në kufirin mes Meksikës dhe Shteteve të Bashkuara, çdo vit qindra gra janë vrarë. Disa vlerësime sugjerojnë se në Indi çdo vit deri në 25,000 gra të sapo martuara vriten apo gjymtohen si rezultat i dhunës është e lidhur me pajën. Po ashtu, ne kemi nevojë për të numëruar numrin e „vrasjeve të nderit“ të grave në vende me një kulturë të fortë patriarkale.

RCIT sugjeron një fushatë masive të punës dhe të organizatave të masave popullore për të luftuar të gjitha format e dhunës kundër grave. Ne duhet të krijojmë një klimë shoqërore në të cilën „nderi“ i një personi është dëmtuar seriozisht, kur është kryer kundër dhunës ndaj grave apo edhe shpallë atë. Është shumë e rëndësishme për të formuar njësi të vetë-mbrojtjes të punëtorëve, punëtorët dhe të varfërit në mbrojtje të grave nga dhuna. Njësi të tilla duhet të përbëhet kryesisht nga gratë dhe të udhëhiqet prej tyre. Burrat, të mbështetur luftën për çlirimin e grave duhet të lejohet mitkämpfen në këto njësi, por.

Në mënyrë të ngjashme, të punës dhe lëvizjet popullore për një program të

punësimit publik duhet të bëhet në mënyrë që duke filluar me të njëjtën pagë për të ofruar mundësinë e të sigurta me kohë të plotë femrave të punësimit, si dhe për krijimin e një programi të plotë të kujdesit të fëmijëve për të siguruar integritimin e plotë të grave në vendin e punës.

Shtypja e grave është një pjesë thelbësore e shoqërisë klasës dhe kështu e lidhur pazgjidhshmërisht me kapitalizmin. Si pasojë, gratë e klasës punëtore, të varfërit urban dhe fshatarësia e varfër janë më të prekur nga shtypja sociale, si gra të borgjezisë ose të klasës së mesme. Për të njëjtën arsye, shtypja e grave mund të hiqen vetëm me përmbysjen revolucionare të sistemit të shfrytëzimit të klasës. Prandaj RCIT për formimin e lëvizjes të grave revolucionare s'ndodh si pjesë e luftës së proletariatit çlirimtare.

Kapitalizmi dhe Ndryshimet Klimatike

Kapitalizmi kalbur kërcënon kushtet natyrore të jetesës së seksioneve gjithnjë e më të mëdha të njerëzimit për të shkatërruar dhe eventualisht edhe për ta bërë planetin pabanueshëm si një e tërë. Ndryshe nga forcat e ndryshme të socialistëve vogla-borgjez ambientalistët konsiderojnë katastrofën e klimës si një çështje të klasës. Ato mund të zgjidhen vetëm me ndihmën e luftës të punëtorëve „dhe njerëzit kundër fuqive të mëdha dhe monopoleve të tyre.

Shkatërruesit më të mëdha mjedisore janë korporatat multinacionale e shteteve imperialiste - kryesisht në SHBA (vetëm ata prodhojnë 25% të të gjithë gaz serë!), BE, Japonia dhe, gjithnjë e më shumë, e re superfuqi imperialiste Kina është. Britania e Madhe, për shembull, prodhon 10 herë sa më shumë CO² për kokë banori si India. Nga ana tjetër, edhe më të varfër 3 miliardë njerëz në mbarë botën kontribuojnë pothuajse asgjë për ndryshimin e klimës.

Natyrisht, sot edhe flasin princin e nevojës për të kundërt ndryshimet klimatike. Por këto janë frazat. Dështimi i Protokollit të Kiotos dhe Samitin e Klimës të Kopenhagenit tregon qartë se kapitalistët dhe qeveritë e tyre janë në gjendje dhe të gatshëm për të ndaluar ndryshimin e klimës. Kjo është për shkak të efekteve negative që këto do të kemi në fitimet e ndërmarrjeve kapitaliste.

Vetëm një ndryshim radikal i energjisë dhe politikave mjedisore mund të shpëtojë planetin tonë dhe të ardhmen tonë. Në vend që të shpresojnë për të zgjidhur krizën klimatike nga qeveritë kapitaliste dhe „kulmin“ të tyre, RCIT bën thirrje për një lëvizje masive globale në luftën për një plan ndërkombëtar kontigjencës për pushtimin e ndryshimit të klimës. Hapa të tillë e nevojshme të përfshijë një plan emergjence për ndryshim në sistemet e energjisë dhe transportit dhe globale faza-out të lëndëve djegëse fosile dhe prodhimin e energjisë bërthamore, lidhur me një program të punësimit publik. Ne gjithashtu e quajmë kërkime masive në përdorimin e formave alternative të energjisë si era, energjia baticës dhe diellore, si dhe një program globale ripyllëzimin! Lëvizja e punës duhet të luftojë për shtetëzimin nën kontrollin e të gjitha kompanive energjetike dhe të gjitha kompanitë që janë përgjegjës për shërbimet themelore të tilla si uji dhe bujqësore, si dhe linjave ajrore, anijeve dhe pajisjeve hekurudhore punëtorëve.

Lufta për reformat e nevojshme mjedisore duhet të kombinohet me qëllim përmbyesjen e kapitalizmit, sepse vetëm atëherë mund të jenë plotësisht dhe në mënyrë të përhershme një plan të tillë emergjence.

Punëtorët dhe Fshatarët Qeveria kundër „qeverisë së majtë“

Punëtorët dhe e shtypi nuk mund t'i shpëtojnë ferrin kapitalist në tokë pa fuqi rrëmbej nga klasës sunduese. Prandaj, ajo është për të luftuar detyrë qendrore e klasës punëtore për qeverinë e vet, një qeveri e cila hap rrugën drejt socializmit.

Një numër i krahut të majtë populiste, reformatorëve dhe centristët thirrje për një „qeveri të majtë“, si

Slogani strategjik në luftën çlirimtare. Ndërsa RCIT zbatimi i taktikë bashkuar para me partitë mikroborgjez populiste dhe reformist punëtorëve avokuar - duke përfshirë në fushën e procesit zgjedhor dhe në sloganet e qeverisë - të paralajmërojnë kundër strategjisë së gënjeshtërt e të ashtuquajturës „qeveri të majtë“. Si historia e kohëve të fundit ka treguar, të gjitha këto „progresive“ apo „majtë“ qeveritë kanë dështuar jo vetëm për të thyer me kapitalizmin, por kanë dështuar edhe për të ruajtur në gjendje vendet e tyre para se të viktimave të rënies së kapitalizmit springing recesionet e thella ishin: për shembull, falimentimin e qeverisë të udhëhequr nga PT e Dilma Rousseff në Brazil, pasi qeveria Maduro në Venezuelë apo qeveri SYRIZA në Greqi. Të gjitha këto qeveri janë në fakt borgjeze qeveritë populiste apo popullore e para, të cilat mbajnë fuqinë dhe pasurinë në duart e klasës kapitaliste dhe të klasës punëtore dhe të shtypurit në zinxhirët e sistemit borgjez. Prandaj ne themi se në madhërimin e „qeverive të krahut të majtë“, të tilla si një zgjidhje është një tradhëti reformist i klasës punëtore.

Kjo nuk do të thotë se revolucionarët duhet të heqin dorë nga taktikë bashkuar përpamë kundër partive që janë pjesë e një qeveri të tilla popullore para dhe një bazë të fortë në mesin e klasës punëtore dhe të shtypurit. Përkundrazi, RCIT mbrojtje qeveritë të tilla kundër përpjekjeve të grushtit të shtetit nga forcat e krahut të djathtë apo të imperializmit. Ne i bëjmë thirrje organizatave të punëtorëve dhe njerëzve për të hapur me forcat borgjeze në qeveri të tilla për të thyer dhe për të krijuar qeverinë e tyre (të ngjashme me bolshevikët, të menshevikët dhe Revolucionarëve Sociale quajtur 1917 për të thyer me kadetëve).

Në mënyrë të ngjashme RCIT paraqet një mbështetje kritike për partitë e punëtorëve Reformiste „ose - në vendet gjysmë-koloniale - madje edhe për partitë e vogla-borgjez populiste, ku ata kanë mbështetje të konsiderueshme në mesin e punëtorëve dhe të shtypurit.

Megjithatë, të gjitha këto kërkesa dhe mbështetje kritike, me një paralajmërim të qartë të tradhtisë pashmangshme duhet të jetë e kombinuar me udhëheqësit e këtyre partive reformiste dhe populiste.

Ne gjithashtu i referohen qartë për faktin se e vetmja mënyrë për të ardhmen, krijimi i qeverisë të punëtorëve, aleanca me shtresat gjysmë-proletare dhe të varfërve në zonat urbane dhe rurale është. Natyrisht, zbatimi konkret i zgjid-

hjes së qeverisë është i varur nga kushtet sociale në vend. Një qeveri e tillë duhet të bazohet në këshillat e veprimit të punëtorëve, fshatarëve dhe milicive të armatosura të njohura të të varfërve, si dhe. Të gjithë anëtarët e këtij këshillave të veprimit janë të zgjedhur direkt nga punëtorët dhe mund të deselected prej tyre përsëri, dhe ata duhet të marrin jo më shumë se paga e një punëtori mesatar të kualifikuar!

„Qeveria menjëherë do të rolit vendimtar të shpronësimit të klasës kapitaliste dhe shkatërrimin e borgjez të aparatit represiv të shtetit nga ana e punëtorëve këtyre punëtorëve autentike milicive dhe njerëzve.

Me fjalë të tjera, lufta për dhe qeverisë popullore të punëtorëve është e pandashme nga lufta për revolucionin socialist.

Drejt shpronësimit e borgjezisë - për të revolucionit socialist!

Ndërsa klasa punëtore mund të arrijë fitore të përkohshme, në qoftë se ajo përdor peshën e plotë të fuqisë së saj sociale në luftën e klasave, do të ishte një iluzion i tmerrshëm për të besuar se reforma të tilla mund të jetë e qëndrueshme për aq kohë sa klasa kapitaliste kontrollon mjetet e prodhimit. Çdo reformë e përhershme, edhe më shumë, çdo mbrojtja e suksesshme e fitoreve të kaluara, është veçanërisht iluzore në një periudhë të kalbur kapitalizmin.

E vetmja rrugë përpara është të borgjezisë për të marrë kontrollin e mjeteve të prodhimit dhe të aparatit shtetëror. Për këtë arsye RCIT kupton luftën për një punëtorëve dhe qeverinë popullore si një taktikë vartës të objektivit strategjik: revolucionit socialist.

Lufta për qeverinë të punëtorëve duhet të shkojnë dorë për dorë, me luftën për shtetëzimin e bankave dhe bashkimit në një bankë të vetme qendrore dhe shtetëzimin e kompanive të mëdha, pjesët me shumicë dhe të mëdha të transportit dhe sociale, shëndetësore, arsimore dhe të komunikimit pa kompensim dhe nën kontrollin e punëtorëve. Gjithashtu, punëtorët duhet të luftojë për shpronësimit e super të pasur, për heqjen e shkëmbimit si dhe për krijimin e një monopoli të tregtisë së jashtme.

Në kundërshtim me iluzionet e demokrateve lënë sociale, stalinistë dhe qendrës ndryshme (si CWI, IMT), kalimi socialist nuk mund të bëhet përmes zgjedhjeve parlamentare, ose në një mënyrë graduale, paqësore. Të gjitha përvojat e kaluara - të dy revolucionet e suksesshme socialiste si Rusia 1917-1921, revolucionet burokratike sociale (për shembull Kubë nga 1959 deri në 1961, Kina nga viti 1945 deri 1949), revolucionet e papërfunduara demokratike (p.sh. Nicaragua ose Iran në vitin 1979), ose edhe një revolucionet dështuar si Lufta Spanish Civil 1936-1939, Chile në vitin 1973, revolucionet arabe që nga viti 2011, etj - të tregojë se klasa në pushtet do të heqë dorë pushtetin e tyre nuk paqësore. Klasa punëtore dhe të shtypurit mund të marrë vetëm pushtetin dhe të përmbysur kapitalizmin në qoftë se ata vetë - nën udhëheqjen e një partie revolucionare - të organizuar. Kjo organizatë ka në milicive njerëzve dhe duke u përgatitur për një kryengritje të armatosur, Lufta Civile dhe diktatura e proletariatit gjejnë shprehjen e tyre, si i vetmi mjet me të cilat lufta mund të avancuara për çlirim.

V. Kriza e udhëheqjes dhe ndërtimi i një partie revolucionare botërore

Detyra kryesore në periudhën e ardhshme është nevoja për të kapërcyer krizën dramatike të udhëheqjes. Zhvillimi Objektivi i kapitalizmit - Rënia e tij dhe karakteri i tij i trazuar - me siguri do të ndihmojë për të bërë masat falimentimin e këtij sistemi dhe nevoja për të përmbysur atë të kuptojë. Megjithatë, masat për të ndihmuar në këtë proces, Arbeitervorhut duhet të krijojë në kërkesat kalamitare, e cila ndërton një urë nga luftimet e sotme dhe vetëdijen e tanishme e masave detyrë strategjike e revolucionit socialist në një program. Prandaj revolucionarët duhet të kombinohen propagandën e tyre të pamëshirshme për një program të tillë me punën shembullore në masë dhe aplikimin e taktikave të bashkuara para ndaj organizatave masive të punëtorëve dhe të shtypurit.

Rënia programatike dhe organizative ndërkombëtare të trockist Katërt 1948-1952 ndërprerë vazhdimësinë revolucionare, e cila, për të Internacionales së Dytë deri në vitin 1914, ka pasur më parë, në kohën e Karl Marksit dhe Fridrih Engelsin ,udhëheqjen komuniste League Lenini Revolucionare Komuniste Ndërkombëtare e të katërt të International Trotsky , Forcat sot vogla si RCIT lëshoj një zinxhir i vazhdimësisë revolucionar vazhdoi në luftën e tyre për të ndërtuar partinë revolucionare botërore. një parti e tillë bota do të jetë hera e pestë që klasa punëtore ka International ndërtuar (për këtë arsye ne e quajmë atë International Fifth).

Megjithatë, ka pengesa të mëdha në rrugën e ndërtimit të një parti revolucionare botërore. Përveç fuqive imperialiste dhe shtetit borgjez, klasa punëtore ka armiq të shumtë, kundërshtarët dhe përfaqësues jo të besueshme në radhët e tyre. Mungesa e vazhdimësisë revolucionare gjatë shumë dekadave ka çuar në një situatë në të cilën punëtorët dhe organizatat e njerëzve janë të dominuar nga udhëheqësit reformiste dhe populiste-burokratike. Këto forca reformiste përbëjnë pengesën kryesore për të kthyer potencialin e madh revolucionar të kësaj kohe historike në revolucioneve proletare aktuale.

Luftërat, revolucionet dhe kundër-revolucionet janë teste të rëndësishme për çdo organizatë politike. Situata të tilla në mënyrë të pashmangshme të çojë në shpalljen e natyrës së vërtetë politike të çdo programi të miratuar zyrtarisht dhe lidhja e saj me luftën e punëtorëve dhe të shtypur. Vitet e fundit kanë treguar se udhëheqja zyrtare e sindikatave dhe organizatave të njohura, të reformiste dhe borgjeze dhe mikroborgjez partive populiste (për shembull, Castro-chavista, Kirchneristen dhe Rousseff dhe Lula PT në Amerikën Latine, SYRIZA në Greqi dhe demokratët tjera sociale në Evropë, staliniste CPI (M) në Indi dhe maostët në Nepal) dhe rrymat e ndryshme të islamizmit (si Vëllazërisë myslimane, grupet e ndryshme rebele në Siri apo Houthis në Jemen) - të gjitha kanë dështuar punëtorët dhe masat popullore një mënyrë nga kapitaliste mjerimi dhe poshtërim për të ofruar. Me fjalë të tjera, aspirata e tyre politike është - pavarë-

sisht deklaratave zyrtare të saj „radikale“ - të mbetet pjesë e aparatit shtetëror të klasës sunduese kapitaliste, ose të jetë. Prandaj është e vështirë për t'u habitur se ata janë shpesh një aleat i një ose më shumë fuqive imperialiste ishin ose duke kërkuar. Centrizmit, pavarësisht nga zigzag të saj politik dhe përdorimin e tij të termave „marksiste“ e një ose një tjetër fraksion të burokracisë reformist gjithmonë ka tendencë të jenë në përputhje dhe shërben si një forcë „majtë“ ndihmëse.

Arbeitervorhut dhe të gjithë socialistët duhet të thyejnë me të gjitha këto variante të ngërçit politik. Ne duhet të marrë një rrugë të ndryshme. Për sa kohë që të klasës punëtore dhe të shtypurit nuk e kanë një parti revolucionare luftarake - si në nivel kombëtar dhe në të gjithë botën - nuk mund të fitojë luftën e tyre çlirimtare. Me sukses të zbatuar kundër armikut të tij të fuqishëm, klasa punëtore duhet të ketë një parti me një program të qartë - që përshkruan rrugën nga situata aktuale drejt pushtimit të fuqisë. Ajo ka nevojë për një parti e cila specifikon një program të tillë në një seri të strategjive dhe taktikave, në varësi të ndryshimit të kushteve të luftës së klasave. Dhe ajo duhet të ketë një parti që ofron një program të tillë me një organizatë luftarake e kuadrove steeled të cilët veprojnë në mënyrë qendrore, të koordinuar si një grusht të vetëm për luftën klasore të proletariatit.

Për këtë arsye, detyra më urgjente është në periudhën e tanishme, krijimi me kohë i partive revolucionare dhe një parti të re botërore e revolucionit socialist.

VI. Puna në organizatat masive dhe taktikë te bashkuar per front

Lufta e nevojshme kundër reformimit dhe populizmit duhet të ngatërrohet në asnjë rrethanë me ndonjë formë të sektarizmit ndaj organizatave masive të klasës punëtore. Në një kohë të rritjes luftën e klasave, duke pasur parasysh dominimin e reformiste dhe burokracitë populiste në organizatat e punëtorëve dhe njerëzve-së në njërën anë dhe madhësinë e vogël e forcave autentike revolucionare në anën tjetër, zbatimi i taktikë bashkuar e parë merr një vend qendror në arsenalin e revolucionarëve. Kjo është për të arritur një mjet bazë për qëllimin strategjik të klasës punëtore për të thyer larg nga burokracia pabesë punës. Taktika të tilla duhet të - përveç agitacion pavarur dhe propagandës - të përqëndrohet në aktivitetet praktike dhe duhet të mobilizuar dhe organizuar, të bëjnë kërkesa për udhëheqësit e tyre, punëtorët paralajmërojnë ka iluzione në udhëzon në rrugë burokratike kanë anëtarë themelore. Kështu, taktikë bashkuar front duhet të shkojnë dorë për dorë me dënim të fortë e të gjithë shkojnë burokraci (reformiste dhe / ose populist) për të formuar një bllok strategjik me një fraksion me sa duket „e majtë“ e burokracisë dhe refuzimi palëkundur. Kjo është e vetmja mënyrë për të mbrojtur pavarësinë politike të klasës punëtore kundër të gjitha ndikimeve borgjeze.

Ajo mbetet e rëndësishme në sindikatat dhe punëtorët e tjerë „dhe organizatat e njerëzve që punojnë për të revolucionarizojnë atë. Prandaj, komunistët duhet të organizohet në grupe dhe për të ndihmuar ndërtimin lëvizje me bazë të gjerë për të luftuar kundër burokracisë privilegjuar dhe zhvendosjen e saj përfundimtar. Megjithatë, revolucionarët janë gjithashtu të vetëdijshëm se sindikatat organizojnë vetëm një pakicë e vogël e klasës punëtore në përgjithësi. Për më tepër, sindikatat janë të dominuara shpesh nga aristokracia e punës ose nga sektorët më të mirë-off e proletariatit. Prandaj, është e rëndësishme për të përdorur në luftën kundër të gjitha mundësitë për të formuar komitete fabrikës dhe organizata të ngjashme, dhe në këtë mënyrë për të zgjeruar bazën e punës së organizuar. Për më tepër, revolucionarët duhet të përpiqet të organizojë shtresat më të ulëta të klasës punëtore dhe seksionet e shtypur brenda sindikatave. Ju duhet të sigurojë që përfaqësuesit e këtyre shtresave të zënë pozita udhëheqëse, kështu që dominimi i shtresës aristokratike është eliminuar.

Një orientim i tillë në shtresat më të ulëta të klasës punëtore dhe të shtypurit është veçanërisht e rëndësishme në periudhën aktuale në të cilën shumë parti socialdemokrate, staliniste dhe të qendrës janë më shumë se kurrë e dominuar nga sektorët e aristokracisë punëtore dhe të mesme të nivelit të intelektualëve të. Kjo ka çuar në një kulturë të „elitizmit“ dhe „aristokracisë“ brenda voglaborgjez mjedis të majtë, mbushur me arrogancë ndaj shtresave më të ulëta të proletariatit, migrantët dhe të shtypurve, dhe një izolim të plotë nga këto sektorë.

Ndryshe elitizmit të tillë përpjekje RCIT në ndërtimin e partive revolucionare kryesisht proletariatit e Jugut dhe në shtresat e ulëta të klasës punëtore dhe të shtypur në vendet imperialiste.

Rënia dhe degjenerimi i partive reformiste, mungesa e plotë e partisë cilëso punëtorëve në shumë vende, si dhe intensifikimi i luftës së klasave për të bërë të gjitha zbatimi i taktikave bashkuar Frontit në praktikë tepër urgjente. Në vendet ku ekziston asnjë parti punëtorët borgjeze (as edhe një reformist) ose kur palët e punëtorëve borgjez ,tashmë janë duke degjeneruar në mënyrë që ata të sprapsin pararojë të punës, të thirrur revolucionarët në pararojë të punëtorëve dhe organizatat masive për të krijuar parti të reja të punës , Në luftën për partitë intermediates këtyre punëtorëve të reja ,janë të mundshme. Revolucionarët mund fillimisht aleancat për një qëllim të tillë, ose krijimin e organizatave të reja të mbështetjes së shtresave të shtypur (p.sh. organizata emigrantë) që mund të marrin pjesë në zgjedhje. Për më tepër, hyrja në reformiste apo mikro-borgjez partitë ekzistuese, si një grup, në bazë të një programi revolucionar, si një taktikë legjitime.

Ne kemi parë përpjekje për të formuar parti të punëtorëve të reja ,në Brazil në vitin 1980 dhe në Afrikën e Jugut dhe Bolivi. Shembulli Brazilian bazuar në PT Lula tregon se revolucionarët keni për të luftuar kundër rrezikut të degjenerimit reformiste të partisë e çdo të punëtorëve të reja ,, Ju duhet të bëni këtë duke u përbashkuar me përshtatur me programin e themelimit politike reformiste një strategji revolucionare, që është një program i plotë tranzicioni të propozojnë si një program të partisë. Revolucionarët duhet një aktuale revolucionare në të tilla një format të partive që luftojnë duke ekspozuar tradhtinë e reformatorëve dhe centristët në betejat konkrete për udhëheqjen e partisë. Kjo mund të arrihet nga ndodhja e një numri minimal të përshtatshëm dhe kërkesat kalimtare që bashkojnë punëtorët e shtypur kundër armikut të klasës kapitaliste dhe mobilizuar. Në një bazë të tillë, revolucionarët duhet të zbatojë taktikat e front të bashkuar me forcat e tjera kundër armikut të përbashkët, „mars veç e veç, të arritur së bashku“, sipas parimit.

Megjithatë, revolucionarët duhet të jetë pa Ultimatists. Me fjalë të tjera, ata nuk do të ndodhin në këto parti të punëtorëve, paraqesin programin e tyre dhe, në qoftë se ajo është e refuzuar, ata largohen menjëherë nga partia. Taktika të tilla sektare do të shërbejë vetëm forcat reformiste që përpiqen për të kontrolluar partinë. Komunistët duhet të përpiqet punëtorët për të fituar të rinjtë dhe forcat lënë në bazën brenda partisë duke bërë propozime për fushata të caktuara që ndihmojnë luftën e klasave dhe zhvillimin politik të partisë në një makinë, socialist luftarak drejtim.

Sigurisht partia do të më shpejt ose më vonë janë në një udhëkryq: ose ajo do të zhvillohet në një drejtim revolucionar dhe të jetë një parti të vërtetë socialiste ose ajo është e degjeneruar burokratike dhe janë transformuar në një forcë reformiste. Nëse revolucionarët provuar të jetë shumë e dobët për të ndaluar degjenerimin reformiste e një partie të tillë, ata janë të detyruar për të ndarë nga kjo.

VII. Jugu gjysmë-koloniale

Zhvendosja në rritje të prodhimit kapitalist nga metropolet e vjetra imperialiste (SHBA, Evropës Perëndimore dhe Japonia) në botë gjysmë-koloniale dhe në Kinë ka çuar në një ndryshim të rëndësishëm të qendrës së proletariatit botëror në jug. Për shkak të faktit se shumica e klasës ndërkombëtare të punës jeton në jug, dhe se kontradiktat e kapitalizmit botëror dhe në format e saj më të rënda shfaqen atje, ajo është shumë e mundshme që revolucioni bota fillon në botë gjysmë-koloniale ose ngjitje vendet imperialiste të tilla si Kina dhe fillimisht përqendruar aty.

Prandaj çdo organizatë revolucionare ndërkombëtare do të studiojnë kryesisht problemet e luftës së klasave në këto rajone dhe për të ndërtuar veçanërisht atje seksione. Në anën tjetër, ata mund të SHBA apo Evropa Perëndimore nuk e konsiderojnë në qendër të botës, i cili është në mënyrë tipike e shumë rrymave të qendrës.

Pjesët do të japë një pasqyrë të shkurtër nga pyetjet më të rëndësishme të strategjisë revolucionare në pjesë të ndryshme të botës. Ata duhet të ndihmojnë marksistët të japin substancë për programin revolucionar në rajonet e tyre. Kjo është edhe më e rëndësishme pasi ajo është detyrë e rëndësishme në periudhën aktuale për të intensifikuar propagandën pa kompromis për një program socialist punëtor për të promovuar të pavarur vetë-organizimit të klasës punëtore dhe, më e rëndësishmja, formimi i partive revolucionare, si pjesë të International Punëtorëve të reja , makinë.

Lindja e Mesme dhe Afrika e Veriut

Revolucioni Arab, i cili u përhap në vitin 2011 si flakë e tërbuar dhe u rrëzua një numër të diktatorëve më pas pësoi një seri të humbjeve. Një kryesor ishte grusht shteti ushtarak në korrik 2013 në Egjipt. Shfaqja e forcës reaksionar Daesh / IS dëshmon fazën terheqese, e cila është duke përjetuar revolucionin arab, për shkak se në masë të madhe Daesh është produkt i kësaj faze të tanishme.

Megjithatë, revolucioni arab është më në proces dhe nuk ka qenë i rrahur e rëndësishme se çfarë revolucioni sirian, rezistenca heroike palestineze të sulmeve sioniste në vitin 2012 dhe 2014, lufta Jemenit mbrojtjes për të sulmuar sauditët, luftërat e vazhdueshme popullore në Egjipt dhe Libi , në mënyrë të qartë tregojnë humbjen e grushtit ushtarak në Turqi në korrik 2016 dhe në vazhdim të gjallë luftën çlirimtare kurde.

Detyrat kryesore për revolucionarët në të ardhmen e afërt janë:

* *Mbështetja e përpjekjeve të vazhdueshme të njohura që janë aktualisht më të fokusuar në kërkesat demokratike dhe pjesëmarrje në krijimin e punëtorëve dhe milicisë popullore;*

* *Mbrojtja e revolucionit arab ndaj rritje të sulmeve ushtarake të fuqive të mëdha;*

* *Për të punuar në drejtim të front të bashkuar kundër të gjitha forcave (përfshirë isla-*

mikëve të ndryshme), të përfshirë në luftën popullore kundër diktaturave, si dhe kundër fuqive imperialiste dhe shërbëtorëve të tyre lokale, ndërsa në të njëjtën kohë këto forca duhet të ketë mbështetje politike.

Amerikë Latine

Në fund të viteve 1990 dhe të dekadës së parë të mijëvjeçarit të ri, erdhi kundër sfondit të një rritje masive në luftën e klasave (p.sh. Argentinazo 2001/02, Bolivi 2003-05, etj), një numër i populiste progresiv borgjez dhe qeverive të njohura para në pushtet, Këto qeveri janë përpjekur, bum në çmimet e mallrave në tregun botëror, për të përdorur së bashku me rritjen e Kinës si një kundërpeshë imperialiste të dominimit tradicional amerikan të kontinentit. Megjithatë, të gjitha këto qeveri nuk ishin as të gatshëm dhe madje edhe për të thyer në gjendje të kapitalizmit dhe për këtë arsye ra në një krizë të thellë shemb si bum çmimeve të mallrave.

Aktualisht, Amerika Latine është duke përjetuar një fazë e ofensivës klasës sunduese reaksionare në të cilën për të kapërcyer këtyre përpjekjeve arritjet sociale dhe demokratike të masave. Shembujt më të spikatur të ofensivave të tilla reaksionare janë të grushtit të shtetit institucional kundër qeverisë PT-drejtuar në Brazil në vitin 2016; e fitores Macri-zgjedhore në Argjentinë; sulmet e vazhdueshme të opozitës së krahut të djathtë kundër qeverisë Maduro në Venezuelë; dhe restaurimit kapitalist në Kubë udhëhequr nga Castro. Por kjo ofensivë reaksionare provokoi lufton në mënyrë të pashmangshme në masë, si ne si kanë parë nga mobilizime Anti-grusht shteti në Brazil, luftën heroike e mësuesit mexikan që ka kryer në rajone të ndryshme të vendit, madje edhe në situata të pushtetit të dyfishtë, dhe grevë masive në Argjentinë.

Detyrat kryesore për revolucionarët në të ardhmen e afërt janë:

* *Pjesëmarrja në betejat masive kundër ofensivës reaksionare të klasave sunduese;*

* *Mbrojtja e të drejtave demokratike dhe përfitime sociale kundër ofensivës klasës sunduese reaksionare (e cila është edhe mbrojtja e qeverive të Popular Front miteinschließt, kundër çdo grusht shteti apo sulmi imperialist pa dhënë ndonjë mbështetje politike e njëjtë për ato qeveri);*

* *Nxitja e organizimit të pavarur të klasës punëtore dhe zhdukja e organizatave të punëtorëve dhe të njerëzve të partive Popular Front dhe qeverive.*

Azi

Shtëpi për 60% të popullsisë botërore dhe vendndodhjen vendimtare fuqive imperialiste të mëdha (Kina, Japonia, Rusia), vendet e vogla imperialiste (Korea e Jugut, Australia) dhe të rëndësishme gjysmë-koloni (p.sh. Indi, Pakistan, Bangladesh, Indonezi) është kontinenti më i rëndësishëm i Azisë për të botës për të procesit të jetë revolucioni.

Klasa punëtore e rajonit ka dy upturns të rëndësishme të luftës së klasave (në Indi për shembull, ka marrë pjesë në shtator 2015 prej 150 milionë punëtorët në një grevë të përgjithshme në pjesë, fushata masive e grave dhe -proteste kundër përdhunimit në grup që të udhëhequr nga luftërat Naxalite fshatare) dhe

humbjeve të rënda përvojë (për shembull, goditja e pavarur Tamil Eelam nga Sri Lanke regjimi Malajzisë në vitin 2009 dhe grushtit ushtarak në Tajlandë 2014). Përveç konkurrencës ndër-imperialiste në Lindjen e Largët (Shtetet e Bashkuara dhe Japonia kundër Kinës), lufta e klasave është e përqendruar në periudhën aktuale në dy prioritete:

a) çështje themelore demokratike dhe ekonomike (të luftuar kundër diktaturave, për çlirimin kombëtar dhe kundër varfërisë, etj)

b) kundër sulmeve imperialiste dhe profesioneve (për shembull, lufta amerikane në Afganistan dhe Pakistan veriperëndimore, Shtetet e Bashkuara kundër Koresë së Veriut, dhe Kina kundër Vietnamit)

Detyrat kryesore për revolucionarët në të ardhmen e afërt janë:

* *Mbështetje për të gjitha luftërat e punëtorëve dhe të shtypur në mbrojtje të të drejtave të tyre demokratike dhe sociale (të thellohet, duke përfshirë mbështetjen e kërkesave të fshatarëve „në vend dhe rezistenca e popullsisë për projekte ekologjike katastrofike, me qëllim të bashkimit në mes të punëtorëve dhe fshatarëve të varfër);*

* *Mbrojtja e popujve të shtypur kundër sulmit imperialiste, pa dhënë ndonjë mbështetje politike për udhëheqjen jo-revolucionare të njëjtën kohë;*

* *Thyerja fuqinë e borgjeze dhe forcave politike borgjeze të vogla në masën e klasës punëtore, fshatarëve të varfër dhe të varfër urban.*

Afrika Sub-Sahariane

Afrika Sub-Sahariane është rajoni me ekonominë më të shpejtë në rritje në botë dhe të popullsisë. Kjo është një objekt kryesor i dëshirës së fuqive të mëdha imperialiste - sidomos SHBA, BE-së dhe Kinës. Kushtet ekzistenca e kombinuar e turpshme të jetesës për masat, represionit brutal nga diktatura e korrumpuar, ndërhyrja në rritje nga fuqitë e mëdha, një industrializimi të caktuar dhe rritja e klasës punëtore - të gjithë këta faktorë të hapë rrugën për të ardhmen në mënyrë të pashmangshme përmbyesjeve politike dhe sociale.

Është e habitshme se rajoni ka përjetuar një rritje të madhe të grevave dhe demonstratave masive që nga 2011th Greva e minatorëve heroike «në Marikana (Afrika e Jugut) në vitin 2012, kryengritjet demokratike popullore në Burkina Faso (2014) dhe Burundi (2015), si dhe protestat e rregullta masive kundër regjimit Mugabe në Zimbabve kanë pikë të pagabueshme me ndezshmëri të situatës në këtë rajon. Për më tepër, pjesa politike e NUMSA hapet me Frontin Popullor të qeverisë ANC, dera në formimin e një parti të reja të punëtorëve në masë «në Afrikën e Jugut.

Detyrat kryesore për revolucionarët në të ardhmen e afërt janë:

* *Mbështetje për të gjitha luftërat e punëtorëve dhe të të shtypurve kundër varfërisë dhe diktaturave, dhe mbështetje për betejat fshatare dhe lufton popullore kundër projekteve ekologjike katastrofike;*

* *Mbështetja e rezistencës popullore ndaj mbi-shfrytëzimi nga korporatat shumëkombëshe dhe kundër sulmeve nga fuqitë e mëdha dhe të shërbëtorëve të tyre lokale;*

* *Promovimi i luftës për pavarësinë politike të klasës punëtore (për shembull, për pavarësi sindikale nga shteti, partitë punëtorëve të reja ,, etj).*

VIII. Rritje e Fuqivë te imperialiste ne Kin dhe Rusi

Rritja e Kinës dhe Ruisë si një të ri fuqive imperialiste të mëdha në mesin e zhvillimet më të rëndësishme politike të politikës botërore që nga rënia e stalinizmit 1989-1991. Si fuqive të reja të mëdha, klasat përkatëse qeverisëse e këtyre vendeve janë të detyruar nga sundimtarët e vjetra imperialiste - sfidë e dominuar nga rendi botëror - SHBA, BE dhe Japonia. Ky rivalitet mënyrë të paevitueshme çon në rritjen e tensioneve dhe përfundimisht, kur revolucioni socialist e luftënxitës nuk do të ndalet në kohë për një luftë të tretë botërore. Një nga faktorët kryesorë për rritjen e Kinës dhe Ruisë ishte ekzistenca e një diktature të qëndrueshme (në Kinë) apo gjysmë-diktaturë (në Rusi), e cila gjithashtu siguron shfrytëzimin e suksesshëm të klasës punëtore vendase si përhapjen pa-penguar të propagandës shoviniste dhe ndalimin e çdo rezistence të popullatës (greva e punëtorëve, protesta fshatare, kryengritjet).

Megjithatë, Kina dhe Rusia nuk mund t'i shpëtojnë kontradiktat thellimin e kapitalizmit, siç e kemi parë tashmë në rrëzimit të tregut të aksioneve në Kinë 2015. Herët ose vonë, të vendosura kontradiktat nëntokësore intensifikuar shkarkohen në shpërthimet sociale dhe politike. Në fakt, mund të jetë një nga ngjarjet më të rëndësishme, në mos më e rëndësishme, lufta globale klasës në vitet e ardhshme, shpërthimi i revolucionit kinez.

Detyrat kryesore për revolucionarët në të ardhmen e afërt janë:

- * *Lufta kundër shovinizmit dhe militarizmit të klasës së tyre imperialiste në pushtet;*
- * *Mbështetja e përpjekjeve për kërkesat ekonomike dhe demokratike dhe lidhja e tyre me luftën për pushtet punëtorëve.*

IX. Fuqitë e vjetra imperialiste: BE-ja, Amerika e Veriut dhe Japonia

Që nga fundi i Luftës së Dytë Botërore, SHBA-ja kishte dorën e përsosur e sipërme në mesin e shteteve imperialiste. Rritja e Kinës dhe Ruisisë ishte duke u përgatitur këtë epokë në një fund, edhe pse Shtetet e Bashkuara vazhdon të mbetet fuqia relativisht e fortë. Rënia e Shteteve të Bashkuara nga njëra anë në forcimin e krahut ultra-reaksionare, raciste dhe luftarak të borgjezisë me mbështetje të konsiderueshme në mesin e klasës së mesme (p.sh. lëvizja Tea Party, Donald Trump), dhe në anën tjetër, një përmirësim në luftën e klasave shkaktuar (p.sh. grevë në Verizon, Black Çështjet live lëvizjes).

Qeveria e Shinzo Abe pasqyron vendosmërinë e klasës sunduese japoneze, të nxitur reformat e brendshme të klasës punëtore dhe të trokasin poshtë „pacificist“ kushtetutën dhe për të transformuar Japoninë në një fuqi ushtarake agresive.

Klasa punëtore në Evropë është përballur me një ofensivë reaksionare të klasës së saj në pushtet. Qeveritë lidhë një vazhdim të ofensivave të saj brutale shtrënguese me rritjen shovinizëm kundër emigrantëve (sidomos muslimanët) dhe krijimin e vendeve të policisë anti-demokratike me rritje të aventurave ushtarake jashtë vendit (kryesisht në Afrikën e Veriut dhe Lindjen e Mesme). Përshpejtimi i kontradiktave kapitaliste përforcuar dy tendenca: nga njëra anë paraqitja e vendeve evropiane gjysmë-koloniale (për shembull, Greqia, Portugalia, Irlanda dhe Evropa Lindore), sipas diktatit të BE fuqitë kryesore të mëdha (Gjermani, Francë); në anën tjetër të konfliktit ndërmjet këtyre sektorëve të borgjezisë imperialiste Evropian kërkon formimin e një supershteti imperialiste pan-evropian, dhe ata (të tilla si referendumi propozuar për anëtarësimin Mbretërisë së Bashkuar të referendumi të Bashkimit Evropian në Mbretërinë e Bashkuar) mbron një „të pavarur“ imperialiste shtetin-komb.

Detyrat kryesore për revolucionarët në të ardhmen e afërt janë:

* *Lufta kundër ofensivave shtrënguese dhe shovinizmit dhe militarizmit të klasës së tyre imperialiste në pushtet;*

* *Lënia mbështetjen e luftës të vendeve gjysmë-koloniale të tilla si Greqia, BE-ja; nuk ka mbështetje as për BE-në ose për një imperialiste komb-shtet të pavarur - abstenimi në çdo referendum në vendet imperialiste mbi çështjen e fatit apo dalje nga BE-ja; për Shtetet e Bashkuara Socialiste të Europës!*

* *Lufta kundër partive reformiste - për partitë e punëtorëve të reja ,!*

X. Konkluzionet

Duke pasur thirrjet reaksionare ofenduese në RCIT gjitha organizatat serioze revolucionare dhe aktivistët në mbarë botën për të bashkuar në luftën për një organizatë të mirëfilltë marksiste ndërkombëtare - që do të thotë të zbatohen Bolshevizmin në kushtet e shekullit të 21-të. Një organizatë e tillë ndërkombëtare ka nevojë për qartësi teorike dhe praktike. Ju duhet të bashkohen në bazë të një kuptim të përbashkët në lidhje me zbatimin e programit revolucionar për çështjet më të rëndësishme të luftës ndërkombëtare sotme klasës. Ata jo vetëm që duhet të shpallë në rrugën e çlirimit, por edhe të identifikojë të gjitha pengesat dhe për të luftuar atë. Me fjalë të tjera, ata duhet të marrin luftën kundër forcave të shumta majta reformiste dhe të qendrës që ngatërrojnë klasën punëtore në emër të „marksizëm“ dhe të çojë ata në rrugë të gabuar. Të tilla „Marksizmi“ është një, e cila majë shtize e tij revolucionare anulohet, një përshtatshëm „marksizëm“, oportuniste gjitha udhëzon në rrugë të mundshme jo proletare të përshtatura (reformistët, populistët, islamistët, etj) ose një „Marksizmi“ e daljes në pension sektare kotë luftën e klasave.

Kjo parti të reja revolucionare janë të falsifikuara në luftën e klasave dhe në luftën ideologjike kundër udhëheqjes zyrtare - burokracinë pabesë bashkim, Social Demokratët, stalinistët, nacionalistët vogla borgjeze dhe islamistët - të cilat çojnë me apo pa vetëdije, punëtorët dhe të shtypur në rrugë të gabuar.

Në mënyrë që të bëjë progres të dukshëm në këtë detyrë është uniteti i revolucionarëve gjithë bota është vendimtare. një njësi e tillë mund të realizohet duke ndërtuar një organizatë të fortë bolshevik ndërkombëtare që ndan një kuptim të përbashkët të metodave të ndërtimit të partisë, si një program të përbashkët dhe në këtë mënyrë shërben si një strukturë organizative të partisë për krijimin e një partie të re botërore e revolucionit socialist. Ejani në RCIT!

Shtojce

Ky manifest duhet të lexohet së bashku me programin RCIT të 2012 dhe të tjera dokumente të rëndësishme teorike dhe programatike të RCIT që shpjegojnë analizën tonë teorike dhe pozicionet e programatike të ngushta:

Manifesti Revolucionare-komuniste (2012), <https://www.thecommunists.net/home/shqip/rcit-manifesto/>

Tezat mbi parimet e taktikat e bashkuara para dhe zbatimin e tyre në kushtet e sotme lufta e klasave (2016), <http://www.thecommunists.net/home/deutsch/einheitsfronttaktik/>

Marksizmi dhe taktikës United Front Sot. Lufta për hegjemoni në Lëvizjen Çlirimtare proletare dhe Frontit të Bashkuara taktikës Sot. Në zbatimin e taktikës marksist United Front në vendet gjysmë-koloniale dhe imperialiste në periudhën e tanishme <http://www.thecommunists.net/theory/book-united-front/>, [vetëm në Anglisht]

Botërore Perspektivat 2016 Avancimi Counter Revolucioni dhe përshpejtimin e Class kontradiktash të shënuar hapjen e një faze të ri politik. Tezat mbi Situatën Botërore, e Perspektivat për Klasa Luftës dhe Detyrat e Revolucionarëve (janar 2016), <http://www.thecommunists.net/theory/world-perspectives-2016/> [vetem ne Anglisht]

Letër e hapur për bashkimin Revolucionare (2015), <http://www.thecommunists.net/home/deutsch/offener-brief/>

Letër e hapur për të revolucionit arab: një gur prove qendror për revolucionarët (2015), <http://www.thecommunists.net/rcit/offener-brief-arabische-revolution/>

Lufta për demokraci në vendet imperialiste sot. Teoria marksiste e Revolucionit të përhershëm dhe Lidhja e saj për të metropoleve imperialiste (2015) <http://www.thecommunists.net/theory/democracy-vs-imperialism/>, [vetëm në Anglisht]

Ndërtesa parti revolucionare në teori dhe praktikë. Shqyrtimi dhe Outlook organizuar pas 25 vjet luftë për bolshevizmit (2014), <http://www.thecommunists.net/home/deutsch/rcit-revolutionare-partei/>

Rusia fuqia imperialiste. Formimi i kryeqytetit rus monopol dhe perandorisë së saj - një përgjigje për kritikët tanë (2014), <http://www.thecommunists.net/publications/revkom-12/>

Teoria e Leninit e imperializmit dhe Ngritja e Rosisë si një fuqi e madhe. Në Mirëkuptimit dhe keqkuptimit e sotme Inter-imperialiste Rivalitet në dritën e Teorisë së imperializmit Leninit. Një tjetër Përgjigju Kritikët tona që mohojnë Karakteri imperialist e Rosisë (2014), <http://www.thecommunists.net/theory/imperialism-theory-and-russia/> [vetem ne Anglisht]

Tezat mbi Revolucionare Politika Sindikale (2014) <http://www.thecommunists.net/theory/theses-trade-union/>, [vetëm ne Anglisht]

Revolucioni Kubës esht shitur? Rruga nga Revolucioni në restaurimin e kapitalizmit (2013) <http://www.rkob.net/marxistische-theorie/buch-cubas-revolution-sold-out/> [në dispozicion vetëm në anglisht, por me një Hyrje gjerman]

Grabitja e madhe në jug. Vazhdimësia dhe ndryshimet në mbi-shfrytëzimin e botës gjysmë-koloniale nga kapitali monopol. Pasojat për teorinë marksiste, libra RCIT, Vjenë 2013; Këtu në gjatësi të plotë në anglisht original: <http://www.great-robbery-of-the-south.net/great-robbery-of-south-online/download-chapters-1/>;

Këtu si Përmbledhje gjerman: <http://www.thecommunists.net/theory/gro%C3%9Fe-raub/>

Transformimi i Kinës në pushtet imperialiste. Një studim i aspekteve ekonomike, politike dhe ushtarake të Kinës si një Fuqi e Madhe (2012), <http://www.thecommunists.net/theory/why-china-is-imperialist/> [vetem në Anglisht]

